

H. G. Ewers

TŘI PROTI OLD MANU

Přeložilo Anna Štorkánová

1.

„....Je jisté, že OLD MAN se svou flotilou napadl oba Neptunovy měsíce..." zasyčel ve sluchátkách palubního interkomu vzdálený hlas.

Ilja Malume chtěl natáhnout ruku a přepnout přístroj na vysílání, ale nedokázal pohnout jediným svalem. Cítil se jako ve zlém snu.

„....zničen. Všechny svazky Solární flotily ustupují na souřadnice podle plánu Quo vadis a shromažďují se. Pozor! Volám mateřskou loď PROMÉTHEUS! Hlášení o 22. ZEM chybí. Naléhavě žádám..."

Hlas byl stále tišší, až úplně zanikl. Malumovi připadalo, jako by se ztratil v mlze, která se vznášela před jeho očima.

22. ZEM to znamená 22. zesílená eskadra stíhačů typu moskyto byla jeho jednotka...

Obrazy posledních vteřin před koncem s trýznivou zřetelností pronikaly do jeho vědomí.

Hlasy velitelů stíhaček oznamovaly přílet do předem určených souřadnic. Pak se na frontální obrazovce objevil vesmírný gigant kulového tvaru a jeho vysokoenergetický ochranný štít planul jako pochodeň...

„Připraven ke splnění rozkazu!" slyšel Ilja sám sebe. Při vědomí toho, jak boj dopadne, se vzpíral svému vlastnímu rozkazu, ale ze sevřeného hrdla nevypravil ani hlásku. Musel bezmocně přihlížet, jak události nabyly spádu.

Kulový obr se pomalu pohyboval v kříži projekčního zaměřovače. Červeně svítící linka ukazatele vzdálenosti se blížila ke žluté značce optimálního zásahu. Ilja položil palec na

spoušt' na kniplu.

Ted'!

Naproti u nepřítele se rozvinuly ohnivé květy explozí náloží transformačních . děl ale ve stejném okamžiku se Malume ponořil do modrobílé žhnoucího pekla...

Když zase přišel k sobě, zaslechl z reproduktoru hyperkomu hlas Reginalda Bulla, který se dožadoval hlášení od 22. ZEM.

Jenže 22. ZEM se už nikdy neohlásí. Zbyla z ní jen přední polovina stíhačky typu moskyto velitele eskadry Ilji Maluma...

Podplukovník Malume viděl průsvitnou kupolí z pancéřovaného plastu rudě světélkující povrch nebeského tělesa. Věděl, že to je povrch Tritonu, měsíce planety Neptun, a že se o něj za chvíli roztrhne to, co zbylo z jeho stíhačky. Zdánlivě bez vlastní vůle stiskl pojistku sedačky. Suché třesnutí unikající atmosféry ho téměř ohlušilo. Jako přes rudý závoj vnímal, že jeho pilotní křeslo s nouzovým pohonem bylo katapultováno daleko od padajícího vraku. Postupně rozeznával první obrysy povrchu Tritonu. Nouzová automatika fungovala

bezvadně.

Ale Ilja viděl i dole blesky. Věděl, že na Tritonu zuří boj a že jeho život nezávisí jen na bezchybné funkci přistávací automatiky, ale především na tom, jestli dosedne uprostřed dunění těžkých energetických zbraní a atomových střel, nebo někde stranou.

Zachvěl se, když se prostor kolem něj rozzářil ostrým světlem. Když pohaslo, byl oslepen. Sedačka se natočila a s temným zahučením naskočil vyrovnávací agregát. Něco tvrdě udeřilo do pravé opěrky a křeslo se těžce naklonilo...

Uplynulo několik minut, než podplukovník konečně pochopil, že je zachráněný. Ležel na tvrdém; skalnatém povrchu Tritonu a stále ještě byl připoután k pilotnímu křeslu.

Nic kolem sebe neviděl.

Po celém těle mu vyvstal pot hrůzou, že jej záblesk výbuchu

oslepil. Pak uviděl červené světlo a podle slabého zabzučení pochopil, že vzduchový agregát jeho bojového obleku je přetížený.

Pokud vnímá Červené světlo, není slepý. Proč ale nevidí okolí? Příčina musí být v přilbě.

Málem ji otevřel, ale v posledním okamžiku si uvědomil, že Triton nemá atmosféru. Rozhodl se odepnout bezpečnostní pásy. Po úderu na centrální zámek se svinuly podivně pomalu. Prsty v rukavicích se dotýkaly drsného kamene. Svezl se na zem, se převalil a zůstal ležet.

Pak se opatrně posadil. Cítil se lehký jako balon naplněný plynem. Tím si hlavu nelámal, na Tritonu dosahovala gravitace jen pětinu hodnoty Země. Starosti mu dělala ztráta orientace.

Po krátkém uvažování vytáhl z pouzdra u opasku široký nůž na přežití. Čepelí opatrně přejížděl po přilbě a po několika minutách rozeznal narudlé světlo. Muselo jít o odlesk slunečních paprsků od povrchu Neptunu.

Ilja zapnul plochou lampu na své hrudi a oddechl si, když viděl světlejší skvrnu těsně před sebou.

Najednou sebou škubl.

Zapípal minikom, umístěný v okruží na krku. Automaticky přepojil sluchátka v přilbě z frekvence palubního interkomu na minikom.

„....mluví k vám Cronot Mokart ze subtritonského města," zaznělo silně a zřetelně z reproduktoru. „Postarejte se, aby byl okamžitě zapojen transponderový zaměřovač CREST IVU IV. Máme pasažéra, kterého musíme co nejdříve strčit do lemurského transponderu s neznámým cílem. Slyšíte mě?"

„Velmi dobře," zněla odpověď. Hlas byl slabý, mluvčí nemohl být v blízkosti Tritonu. „Zaměření transponderu vyžádáno. Státní maršál Bull uvědomen. Udejte příčinu porušení zákazu rádiového vysílání."

„Podařilo se nám zadržet jednoho Dvojkondičního," řekl první

hlas. „Leží spoutaný v transmitterové hale. Ale venku ve městě se pohybují jeho kolegové. Je jen otázkou času, kdy nás najdou. Do té doby musí to monstrum zmizet. Transmitter je v provozu, přijímací stanice hlásila na zkušební impuls volno. Nevíme jen, kde cílová stanice je. Řekněte státnímu maršálovi, že pokud Dvojkondičního chce, ať si zaměří přijímací stanici a dostaví se na to místo. Konec."

„Okamžik! Maršál má..."Ale spojení už bylo přerušeno.

Ilja Malume zavřel oči a pokusil se porozumět tomu, co vyslechl. Jistý Cronot Mokart zavolał CREST IV a sdělil, že zajali Dvojkondičního. Podplukovníkovi přejel mráz po zádech, když si vzpomněl na popis těchto monster, které vystupují jako Časová policie a hodlají vymýtit lidstvo, protože se údajně pro

hřešilo proti zákonům neznámé kontrolní moci. Dvojkondiční se zevnějškem podobají Halut'anům a létají v organických lodích, které disponují strašlivými zbraněmi. Kromě toho převzali velení nad OLD MANEM, obřím robotem, který s patnácti tisíci ultrabojevémi plavidly představoval sílu, jakou Solární impérium nedisponovalo.

Pod dojmem těchto informací Malume zapochyboval o právě vyslechnutém sdělení. Jak mohli lidé zajmout nepřemožitelnou příšeru? Co bylo míněno pojmem subtritonské město? A co je to lemurský transmitter?

Ale ať ten hovor znamenal cokoli, on se nejdřív musel dostat do bezpečí. Země pod jeho nohama se nechvěla jako v případě napadení atomovými zbraněmi. To mohlo znamenat jediné: město Tritona a celý měsíc planety Neptun už jsou v moci nepřátel.

Pak ovšem bylo pochybné, jestli v Tritone pokud město vůbec ještě stojí bude mít šanci na přežití. Ale co když je pravda, že pod povrchem jsou stavby starých Lemurů?

Ilja Malume vstal. Musel se pokud možno nepozorovaně dostat do města a najít přístup do podzemí měsíce. To byla jediná

možnost a možná by odtud mohl pokračovat v boji.

Zapnul letový agregát bojového obleku a nejdřív stoupal vzhůru. Sledoval světlo ze své svítilny a v okamžiku, kdy zmizelo, věděl, že je nad skalami. Určitě šlo o pohoří Scrap a v tom případě nebylo město daleko.

Vypnul svítilnu a letěl směrem, který intuitivně považoval za správný.

Kromě narudlého odrazu planety Neptun neviděl nic. Energetický výboj, který jej zastihl těsně před přistáním, byl tak blízko, že mu poškodil průsvitnou kulovou helmu. Ilja Malume si v seškvařeném povrchu helmy nožem vyškrábal uzounkou šterbinu.

Po několika kilometrech mu přístroje signalizovaly přítomnost rozptýleného záření energetických agregátů. Kupodivu nepřicházelo zepředu, ale zdola.

Ilja Malume vypnul mikroimpulzní pohon a snížil příkon antigravu. Pomalu klesal.

Jeho nohy se ale nedotkly pevné země. Zmocnila se jej jakási nepřekonatelná síla, zatočila s ním a ve víru jej stáhla k sobě.

Probral se v okamžiku, kdy se jeho tělo vzepjalo a zase bezmocně kleslo.

Netrvalo dlouho a pochopil, že se netočí ve víru jako před čtyřmi týdny. Tohle byl jen zlý sen, který mu jako už mnohokrát nechal ještě jednou prožít to, co cítil ve vraku své stíhačky.

Do zad ho bodaly ostré výstupky skalní stěny. Hlava mu slabostí klesla na hrud' a on musel zmobilizovat všechny síly, aby zvedl ruku a zapnul svítilnu na hrudi.

Kužel světla ozářil protější skalní stěnu s pramínky vody. Vzduch byl svěží, ale ne příliš chladný. Presto mu bylo zima, protože poslední kalorie, které dodal svému tělu, už dávno spálil. Před týdnem snědl poslední tabletu koncentrátu z nouzových zásob. Od té doby měl • hlad a před několika hodinami v této jeskyni z vyčerpání omdlel.

Po čtyřech se dostal k protější skalní stěně, nabíral vodu do dlaní a lačně pil. Na chvíli cítil osvěžení, ale bez potravy nemohlo vydržet dlouho.

Podplukovník už dávno vzdal pátrání po příčině toho, proč se pod povrchem měsíce bez atmosféry s gravitací jen 0,20 'g nalézá kapalná voda, dýchatelný vzduch a je tu celkem snesitelná teplota.

Ještě dnes, po téměř čtyřech týdnech pozemského času, přesně nevěděl, co ho tehdy vtáhlo do nitra Tritonu. Pak se ze stěn slabě osvětlené místnosti vysunuly ocelové lapače, postrčily ho do temné komory a po chvíli z ní zase vytáhly.

Od té doby bloudil v subtritonském skalním labyrintu a hledal z něj východ.

Nyní věděl, že už z něj nevyjde. Nepřežije už déle než jeden den.

Přesto se po napití napřímil a ve světle lampy uviděl východ z jeskyně. Nalézal se přímo naproti vchodu, do kterého včera vstoupil.

Ilja se hoře usmál.

Jaký smysl mohl mít pro něj čas?

Přesto reflexivním pohybem zvedl ruku. Hodinky na jeho zápěstí ukazovaly 2 hodiny 38 minut 17. března 2436 pozemského Času.

Pokud vůbec ještě Země existuje...

Po deseti minutách chůze cítil, že se hrouť vyčerpáním. Hmátl po skalním výčnělku a všechno se s ním začalo točit. Zaznělo hlasité bzučení a stěna povolovala pod váhou jeho těla. Stále ještě se držel skalního výstupku, který jej táhl za sebou.

Pohyblivý kus skály na něco narazil a zastavil se a podplukovník učinil několik nejistých kroků. Maskovaná dvířka se za ním s bouchnutím zavřela.

Ilja těžce dýchal a opíral se o stěnu. Chvíli mu trvalo, než dokázal jasně myslet, pak ale pochopil, že narazil na dílo vysoce vyvinuté techniky.

Tuto část labyrintu vybudovali Pozemšťané nebo Lemurové. Vyčerpané tělo Ilji Maluma se napřímilo. Možná je přece jen naděje na záchranu.

Jenže Lemurové, kteří přicházeli v úvahu jako stavitelé, vymřeli před padesáti tisíci lety. A obyvatelé Tritonu nemohli přežít OLD MANŮV útok a pokud by ho nakrásně přežili, jsou v zajetí Časové policie.

Ilja Malume se zkroutil pod návaem prudké bolesti v útrokách. Jeho obličej zpopelavěl.

Když bolest odezněla, podplukovník se odrazil ramenem od stěny a potácel se dál. V pravé ruce držel zbraň, ale ani o tom nevěděl.

Stejně tak nevěděl, jaká síla jej pohání kupředu a nutí jej bojovat o život. Rozum s tím neměl nic společného, snad to byl pozůstatek hluboce zakořeněného instinktu a mnohaletého tvrdého tréninku. Důstojníkům Solární flotily bylo vštěpováno, že se nikdy nesmějí vzdát. Právě to byla jedna z příčin, proč se Země dokázala prosadit proti technicky vyspělejšímu nebo početnějšímu nepříteli a proč měla tak nízké ztráty.

Když Ilja Malume vstoupil do ohromné haly, síly jej opustily. Za jiných okolností by tento spánek z vyčerpání skončil smrtí. Tentokrát ale zůstala minimální část mozku bdělá.

Podplukovník vstal a pokusil se pochopit, co ho probudilo. Pak sebou škubl. Slyšel hlasy.

Reflexy vypěstované výcvikem u flotily ho přiměly jednat s dokonalostí stroje. Sevřel zbraň a neslyšně se přiblížil k příčce. Když se rozjela, uviděl v tunelu chodby postavu a okamžitě zvedl zbraň.

2.

Cronot a Perish Mokartové přivřeli oči před oslepujícím paprskem a instinktivně se vrhli na zem.

Perish Mokart se zasmál, ale hned přestal. „No dobře, táti. Smál jsem se sám sobě, protože vždycky zareaguji stejně, přestože jsme ten jev zažili už mnohokrát.“ Posadil se a

zamyšleně v ruce potěžkal stříbřitou kouli velkou asi jako jablko. „Ostatně nás Einaklos mohl připravit na tohle překvapení. Ví o všem, co je tady dole.“

„Jsi nevďěčný, chlapče,“ odporoval Cronot. „Duch lemurského stavitele nás už mockrát varoval. Bez něj bychom už nežili.“

Perish Mokart přikývl.

Jeho tvář se zachmuřila, když si připomněl události v prastarém podzemním útočišti Lemurů. Jejich mírumilovná studijní práce byla přerušena útokem OLD MANA. Ve vzdálené pozorovací stanici se stali svědky zničení Neptunova měsíce Nereidy a museli přihlížet, jak byla během několika minut rozdrčena obrana Pozemšťanů na Tritonu. Viděli na obrazovkách, jak vojenský velitel Tritonu, generál Mošně Ifros, na rozkaz solárního maršála Bulla kapituloval, jak bojovní roboti vyslaní OLD MÁNEM pronikli do krytů civilního obyvatelstva, odzbrojili je a internovali.

Ušetřeni byli jen Perish, jeho otec Cronot a speciální jednotka pod velením nadporučíka Artura Geraldiho, protože Dvojkondiční nevěděli o starém lemurském úkrytu. Společně dali dohromady šílený plán na zjetí Časového policisty.

Plán se podařil. Pak ale začalo nemilosrdné pronásledování. Perish a Cronot v posledním okamžiku odeslali zajatce transmitters k neznámemu cíli, ale předem to oznámili Reginaldu Bullovi a požádali o lokalizaci přijímací stanice.

Speciální jednotka se obětovala, aby se plán podařil. Zbyli jen dva oxtornští kosmohistorikové, otec a syn Mokartovi.

Od těchto událostí uplynuly čtyři týdny a oba stále ještě bloudili neskutečně složitým skalním labyrintem. Kdyby je duch lemurského stavitele Einakla, uzavřený do stříbrné koule, nevedl správnou cestou a neukázal jim skladiště zbraní a proviantu starých Lemurů, dávno by zahynuli.

Perish se zvedl. „Jdeme dál, táti. Dnes se už možná dostaneme na povrch.“

Opřel se o stěnu a zavřel oči.

„Nuže, Einakle, jak dál?" zeptal se tiše.

Během posledních týdnů si zvykl na čistě duševní spojení s vědomím Lemura, které bylo padesát tisíc let uzavřeno ve stříbrné kouli. Einaklos, nebo lépe řečeno jeho přenesené vědomí, rozuměl Perishovým myšlenkám, pokud je vyslovil nahlas a současně je v duchu jasně formuloval. Na druhé straně Perish dokázal, pokud byl úplně uvolněný a zavřel oči, převádět myšlenkové pochody lemurského stavitele na obrazové vjemy.

„Co je?" zeptal se netrpělivě otec.

„Past," odpověděl Perish. „Kdybychom šli dál, mohli bychom sbírat svoje kosti v tisícimetrové hlubině."

„Staří Lemurové byli opatrní," usmál se Cronot.

„Měli k tomu dobrý důvod. Když si představím, že tehdejší vpád Haluťanů vrátil rozvoj našeho národa o padesát tisíc let nazpátek..."

Pokrčil rameny. Myšlenka zůstala nedokončená. Bylo nutné dostat se nahoru a zasáhnout do existenčního boje lidstva, jinak by se drama mohlo opakovat.

Jeho otec se už otočil a vracel se. „Rád bych věděl, proč nás jedna část strážní automatiky považuje za Lemury a jiná za cizí bytosti," řekl.

„Pozitronní testovací aparatury nás podle vnějších znaků nutně musí považovat za Lemury a pozitronní mozek nezná čas v našem slova smyslu, takže nechápe, že od jeho instalace uplynulo padesát tisíc let. Složitější kontrolní mechanismy mohou zachytit nepatrné rozdíly v tělesné struktuře. Proto existují dvojí pasti."

Asi po kilometru chůze vstoupili do neosvětlené haly. Perish posvítil do další chodby a otočil se k otci, aby mu něco řekl. Ve stejném okamžiku byl oslněn kuželem světla.

Perish Mokart se instinktivně vrhl stranou a přitom vrazil do otce. Výstřel z těžké zbraně zaduněl do uší obou Oxtorňanů.

Cronot zaklel a i on tasil zbraň. Perish mu položil ruku na paži.

„Počkej, táti. Musíme vědět, kdo to

Je" „Kdo asi? Bojový robot."

„To už bychom byli oba mrtví," odporoval Perish. „Tenhle nás pravděpodobně viděl poprvé."

Naslouchali, ale chvíli trvalo, než zachytili šoupavý zvuk. Někdo se poblíž plazil po břiše. Muselo jít o vycvičeného bojovníka, jinak by působil víc hluku.

Perish sám nevěděl proč nepoužil šokér. Così v jeho podvědomí se tomu vzpíralo.

Ukázal palcem za své rameno a jeho otec okamžitě porozuměl.

Byli dokonale sebranou dvojicí. Pak rychle vyběhl z haly do postranní chodby. Těsně za ním vyšlehl energetický paprsek.

Perish se usmál. Jeho kalkulace byla správná. Protivník zahlédl jen jeden stín a nyní se domníval, že ten muž je v postranní chodbě.

Nemusel čekat dlouho. Vysoká postava vystoupila z přítmí a ukryla se vedle vchodu do postranní chodby. Perish k cizinci přiskočil a bez problémů mu sebral zbraň. Okamžitě se k němu otočil temný, přepadlý obličej, ve kterém nepřírozeně silně svítilo bělmo. Muž byl očividně na konci sil, přesto sáhl po bojovém noži.

Perish sevřel jeho zápěstí. Jako Oxtorňan musel být velmi opatrný, když se dotýkal Pozemšťana.

V tom okamžiku zapnul Cronot svítidlo a kužel světla padl na tvář jeho syna. Cizinec se přestal bránit, zasténal a zavřel oči.

„Podplukovník vesmírné flotily," řekl Perish a sklonil se nad jeho identifikační známku. „Ilja Malume, 22. ZEM... To bych rád věděl, kde se tu vzal."

„To má čas," odpověděl vážně otec. „Nejdřív se musíme pokusit mu pomoci, jinak nám zemře."

3.

Perish Mokart otevřel oči.

„Einaklos mi sdělil, že se musíme dát vlevo. Tak se dostaneme k místu s lékařským vybavením."

„Podle mého názoru se ten chlapec potřebuje hlavně najíst.“

„Myslím, že se týdný živil jen koncentráty. Jeho organismus už odvykl běžné stravě.“

Perish rozhodně vykročil do chodby a podplukovníka nesl, jako by nic nevážil. Dokonce se rozběhl, protože ho stav mladého muže znepokojoval.

Asi po stovce metrů dorazili k antigravitační šachtě. Nebyla v provozu, ale začala fungovat v okamžiku, kdy do ní Perish natáhl ruku.

Snášeli se dolů a jakmile se nohama dotkli stříbřitě se lesknoucí plošiny, ve

stěně se rozjela příčka, a plošina je odnesla do kupolovité haly.

Oxtorňan už chtěl sestoupit z plošiny, ale náhle se pod ní opět rozjela příčka a plošina se spustila dolů do velké haly.

V místnosti bylo několik ovládacích pultů, obrazovek a osvětlených oválných vchodů. Nad jedním pultem se rozsvítila zelená kontrolka.

„Mluví k vám servořízení M9,“ pronesl kovově znějící hlas v lemursčině. Oxtorňan si v duchu blahopřál, že se jako kosmohistorik naučil tuto řeč prvního lidstva.

„Přinášíme lemurského uprchlíka, který zabloudil a je totálně vyčerpaný,“ řekl Perish rovněž lemursky.

„Rozumím,“ odpověděl robot. „Bude uvědomena sekce H5.“

O několik vteřin později vyplula z jednoho oválného vstupu vznášející se plošina.

„Položte nemocného na opěrné pole,“ zaznělo kovovým hlasem.

Oxtorňan žádné neviděl, ale jakmile položil bezvládné tělo na transportní plošinu, cítil, že na jejím povrchu je projektováno silové pole, které se okamžitě vytvarovalo podle obrysů těla.

Perish ustoupil. Plošina se dala do pohybu a zmizela v otvoru, ze kterého se vynořila.

„Léčení bude trvat jistou dobu,“ oznámil automat. „Přejete si průběžné informace, nebo přijdete později?“

„Žádáme informace po celou dobu léčení.“

„K službám. Bude uvědomena sekce D3.“

Oba Oxtorňané se zdrželi komentářů. Jakmile by automatika pojala podezření, že nejsou Lemurové, vyžádala by si podrobné prozkoumání a bylo by po všem.

Tentokrát se objevily dvě transportní plošiny a muži byli vyzváni, aby se posadili. Neobyčejně rychle vlétli do oválného tunelu a pak klesali válcovým prostorem o hloubce asi pěti set metrů s přibližně stejným průměrem. Vnitřní stěna byla obehnaná verandami se spoustou dveří a celé to působilo dojmem gigantického hotelu.

Plošiny se zastavily před dvěma dveřmi. Oxtorňané na sebe chvíli hleděli, a pak vlastními silami slezli. I spolu raději mluvili lemursky, protože i zde všudypřítomná automatika hlídala bezpečnost.

Cronot položil ruku na dveře. Jak očekával, mechanismus reagoval na její teplo a příčka se neslyšně rozjela do stran.

Perish stejným způsobem otevřel dveře svého pokoje a překvapeně hleděl na luxusně zařízenou předsíň. Nepřímé světlo měkce ozařovalo světle zelené rostliny a obložení ze syntetického dřeva. Do obličeje mu zavanul teplý, ale čerstvý vzduch.

Rychle vstoupil do obývacího pokoje.

Vysoký koberec tlumil zvuk kroků, polokruhová stěna se rozzářila bezvadnou projekcí exotické krajiny. Na Perishe to působilo, jako by se glasitovým oknem díval do přírody na vzdálené planetě. Větve se pohybovaly v mírném větříku a v dálce se rýsovaly vulkány s kouřícími jícny. Dojem umocňovalo temné dunění erupcí a zvuky pralesa.

Staří Lemurové se vyznali v umění žít. Na jakém stupni vývoje by tito předchůdci lidstva byli dnes, kdyby jej nepřerušila válka s Haluťany?

Nejspíš by se bez problémů dokázali vypořádat s útokem Dvoj kondičních.

Jenže žádné kdyby, nebo ale, neexistuje a člověk se musí vyrovnat se světem, do kterého se zrodil.

Perish vykročil k zobrazené džungli v místě, kde rozeznal obrysy dveří. U nich iluze skončí.

Příčka se rozjela. Proti němu zavanul dech pralesa, zvuky zazněly hlasitěji, měkká půda pod nohama se chvěla zemětřesením.

Perish sáhl na nejbližší kvetoucí keř. Na jeho prstech ulpěl pyl. Po kmeni opodál stojícího stromu lezlo zvíře podobné opici a jakmile jej spatřilo, uteklo do koruny.

Zavrtěl hlavou a otočil se. Viděl bungalov s půlkruhovou glasitovou stěnou, za kterou se svítilo. Viděl i dveře, kterými vyšel, a jinak nic... Žádné další budovy.

Pomalů se vrátil zpátky. Dveře se rozjely a byl opět ve svém apartmá.

Světlo v předsíni se rozsvítilo a ve dveřích stál jeho otec. „Uvnitř jde o iluzi, venku patrně o hypnoprojekci,” domníval se Cronot.

Perish se náhle uhodil do čela. „Zůstaň tady stát, táti! Půjdu ven a ty se na mě dívej, ale neodcházej z pokoje.”

Perish se otočil a šel ke dveřím. Položil ruku na zámek, reagující na lidské teplo, a dveře se otevřely. Vykročil. Přes nohu mu přeběhla ještěrka a nad hlavou mu kroužil pták.

Oxtorňan se otočil. „Vidíš mě, táti?”

Odpovědi se nedočkal. Přistoupil k oknu a pohlédl dovnitř. Jeho otec tam stál a díval se na dveře. Perish zatřásl na okno, ale otec se neotočil.

Najednou se dal starší Oxtorňan do pohybu, a za chvíli stál vedle syna.

„Tomu říkám perfektní práce,” řekl uznale. „Předtím jsme oba byli venku, ale protože jsme každý vyšli dveřmi svého pokoje, neviděli jsme se. Přesto je to stejná krajina. To bych rád věděl, jak to dělají.”

„Viděl jsi mě zevnitř, táti?”

„Ne, dveře se zavřely příliš rychle. Ach tak, ty myslíš, že člověk je pod vlivem hypnoprojektoru jakmile se otevřou dveře?“

„Myslím si to, ale to není důležité. Máme jiné problémy.“

Společně se vrátili do apartmá. Uprostřed obývacího pokoje stál muž s tmavou pletí v bojové kombinéze Solární flotily.

„Podplukovník Malume, pánové. Myslím, že vám vděčím za svůj život.“

Potrásli si rukama.

„Jak jste se mohl tak rychle postavit na nohy?“ zeptal se Cronot,

„Patrně díky temurské biomedicině. Naši předkové byli schopní.“ V jeho obličejí se sice stále ještě zračily útrapy posledních týdnů, ale držení těla i lesk očí naznačovaly, že důstojník se dokonale zotavil.

Cronot si odkašlal a představil sebe i syna.

Malumovy oči se rozšířily údivem. „Cože? Vy jste Cronot Mokart?“

Kosmohistorik se pobaveně zasmál. „To jsem se už dostal do učebnic letecké akademie? Tak slavný přece nejsem!“

„Mnohem slavnější, i když v učebnicích ještě nejste, pane. Byl jste to přece vy, kdo zajal Dvojkondičního.“

„My oba,“ odpověděl Cronot a jeho obličej potemněl, „a osm vojáků, kteří při tom přišli o život. Ale jak o tom můžete vědět? Vy jste to monstrum našel?“

„Vyslechl jsem vaši zprávu Reginaldu Bullovi. To je všechno, co vím. Krátce před tímto hovorem jsem se musel katapultovat ze zničené stíhačky. S po

mocí nouzové automatiky jsem přistál na Tritonu a nedlouho poté mě nějaký vír stáhl pod povrch. Víte, co se stalo s obyvateli Tritonu, pane?“

„Na Bullův příkaz kapitulovali a bojovní roboti je zavřeli do skladišť. Víc nevíme. Už téměř měsíc bloudíme v subtritonském labyrintu. Mimochodem, neříkejte mi pane,

oslovujte mě jménem."

„Vy nejste Pozemšťané, že?"

Cronot zavrtěl hlavou, usmál se a uchopil důstojníka za opasek. Pak jej s nataženou paží lehce zvedl.

„Hm, kdyby Perish neměl vlasy, myslel bych, že jste Oxtoriáné," řekl Ilja.

Perish se ušklíbl. „Tihle proklatí lékaři USO! Pro pokrytí lebky rodilého Oxtorňaha použijí transplantát kůže s vlasovými cibulkami!" A rychle změnil téma. Věděl, že otci je nepříjemné vzpomínat na okamžiky, kdy byl jeho syn mezi životem a smrtí. „Jsem nucený konstatovat, že Ilja neumí lemurštinu. Musíme být opatrní. Jakmile to strážní automatika zjistí..."

„Už se stalo. V polospánku jsem promluvil a následně byl tázán. Spokojili se s výmluvou, že jsem byl teprve nedávno převelen od regionální flotily koloniální planety v hvězdokupě M13."

„Nejste padlý na hlavu, chlapče," řekl Cronot. „Tím padá jedna starost. Můžeme se tedy zabývat otázkou, jak se co nejrychleji dostat nahoru a zvrátit boj ve prospěch lidstva."

„Jak, prosím? Řekl jste zvrátit."

„Slyšel jste dobře. Když zasáhne Oxtorňan, vždycky dojde k rozhodnutí! Vy to považujete za vychloubání, že? Počkejte, však uvidíte, do jakého spolku jste se dostal!"

„No dobře," prohlásil Malume, ačkoliv nebyl nijak přesvědčený. „Vyrazíme."

„Okamžik!" vložil se Perish. „Zůstaneme ještě jeden den tady dole. Potřebujete klid k zotavení," a pak měl byste věc uvážit. Jestliže půjdete s námi, riskujete život. Po fyzické stránce vás dalece převyšujeme a tyto dispozice musíme využívat pokud chceme uspět. Měl byste vědět, že nastávající boj bude nad vaše síly. Už jsme ztratili osm mužů, protože se zapletli do podniku odpovídajícího naší konstituci."

„Jsem důstojník flotily. Víím, co mám dělat. Muži z mojí eskadry nasadili životy a ztratili je. Ať situace vypadá jakkoliv,

i já nasadím svůj život. Nemůžete mi bránit."

„Dobrá/" odpověděl stroze Perish. „Jste ochotný podřídit se mým rozkazům? Jsem specialista USO."

„Samozřejmě."

V tom okamžiku zjistili, že Cronot není v místnosti. Šli za ním do jeho hotelového pokoje a našli jej nad hyperkomem, který ukořistili v chodbách pod městem.

„Bzučení za uchem mě upozornilo na hovor," vysvětloval. „Zachytil jsem jen poslední část, ale jistě důležitou."

Z přístroje zazněl známý hlas Reginalda Bulla:

„Solární maršál Bull z paluby bitevního křižníku WYOMING všem jednotkám Solární flotily a posádkám základen. Na příkaz Velkého administrátora vám sděluji následující informaci:

Na WYOMING se právě vrátilo komando pod velením plukovníka Redhorse. Tito čtyři muži, mezi nimi teleportér Tako Kakuta, byli v rámci svého nasazení na palubě takzvaného Dolana, kterému velí Dvojkondiční Tro Khon. Podařilo se jim navázat kontakt s nadporučíkem Camaronem Olekem, který byl ovlivněn Strážcem Času a nasazen na Dolanu jako První vykonavatel. V Dolanu pronikli do arzenálu Dvojkondičních, který se nalézá v gigantické paratronové bublině v hyperprostoru.

Navzdory pronásledování a značný přesile se jim za pomoci nadporučíka Oleka podařilo z bubliny uniknout.

Díky tomuto nasazení jsme získali drahocenný informace. V souvislosti s nebezpečím, který hrozí od zhruba deseti tisíc Strážců času, nalézajících se v paratronové bublině, považuje Velký administrátor za žádoucí seznámit se získanými poznatky všechny příslušníky Solárních ozbrojených sil.

Dolan je dokonalá, synteticky zhotovená, živá, amorfní bytost. Její inteligence je malá a v žádném případě nedosahuje úrovně humanoidních tvorů. Její amorfní tělo dokáže na rozkaz

vytvořit dutou kouli o průměru stovek metrů s palubami, na kterých jsou umístěny přístroje a agregáty, instalované původně v mikrostavu. Dolan je tedy vybavený normální technikou, která předává rozkazy k přístrojům.

K ovládání lodi není nutná přítomnost Dvojkondičních. Jak ukázala zkušenost, může být tato retortní bytost i proti své vůli a proti vůli posádky řízena tak zvanými vykonavateli. Tito vykonavatelé jsou aktivní smysly vysoce specializovaných inteligentních bytostí. Těla těchto bytostí leží v odděleném prostoru a nalézají se ve stavu klinické smrti, ale pokud je vědomí navráceno do těla, jako v případě nadporučíka Oleka, opět se probudí k životu.

Ke každému Dolanu přísluší sedm vykonavatelů: První jako navigátor, Druhý je letový technik, Třetí technik pro pohon a vnitřní funkce, Čtvrtý má na starosti polohovač, zaměřovač a lokátor, komunikaci a spojovou techniku, Pátý je specialista pro pohyb na nebeských tělesech, Šestý je odpovědný za obranné i útočné zbraně a Sedmý je analytik.

Všech sedm tvoří Společenství společně s Dolanem, který je nosičem nemateriálního obsahu jejich vědomí. Strážce času se dorozumívá se Společenstvím

pomocí přístroje o velikosti slepičino vejce, zavedeného v levé paži.

Za velmi důležitou se považuje informace, že každý Dvojkondiční má organickýho symbionta, který mu jako výrůstek leží na ramenou a obklopuje celou hlavu. Samo o sobě je to primitivní zvíře, ale ve spojení s plánovacím a běžným mozkiem Dvoj kondičního představuje přídavek k plánovacímu mozku a nositel symbionta je schopen vidět na desetiny vteřiny do budoucnosti.

Po této informaci ještě jedno hlášení. OLD MAN už nemá posádku, Tro Khon zůstal v paraarzenálu časové policie. S největší pravděpodobností nastavil OLD MÁNOVU pozitroniku ve svůj prospěch, takže jej stále musíme považovat

za nepřítele.

Ohlásím se, jakmile dojde ke změně situace. Konec."

Tři muži se na sebe zadívali.

Perish se chladně usmál: „Pokusíme se podniknout něco proti OLD MANOVÍ..."

4.

Tóny neviditelné eolské harfy se slily do melodie, které se otevíral duch Perishe Mokarta.

Oproštěný od hmoty svého těla se oddával barevným závojem, stoupajícím

z větrné harfy, které se v prázdném prostoru spojovaly v obrazy...

Po několika hlučnějších akordech nabraly konkrétní obrysy. Pod sebou Perish viděl povrch Tritonu, nad ním visel srpek Neptunu. Jeho špičaté konce mizely v temnotě jako rohy obřího bizona.

Povrch Neptunova měsíce se rychle blížil. Z mozaiky stínů a světla vystoupily konkrétní tvary. Perish viděl v duchu celý obranný systém, instalovaný na povrchu před padesáti tisíci lety.

Pak obraz zmizel. Místo něj před jeho vnitřním zrakem klouzal vnitřek jakéhosi potrubí. Namodrale svítící značkovací kroužky velkou rychlostí pohybu opticky splývaly. Podle tohoto jevu Perish poznal i to, kdy se pohyb zastavil a objevilo se kuželovité rozšíření. Konečně se dostal na podlahu přijímací haly staré lemuiské základny...

Pak se vrátil do přítomnosti a uviděl napjaté obličej svého otce a Ilji Maluma.

Bezděčně se usmál. „Všechno je v nejlepším pořádku. Musíme si obstarat lemurské bojové vybavení a použít rychlovýtah."

„Proč nás k němu Einaklos nedovedl dřív?" podivil se Cronot.

„Co já vím? Třeba z našeho podvědomí nevycítil přání dostat se na povrch. Teď je to něco jiného."

Ilja Malume se zadíval na stříbřitě se lesknoucí kouli na

Perishově dlani. „Kdo nebo co je ten Einaklos zač?”

„Je něco na způsob cyborga," vysvětloval někdejší specialista a nyní rezervní důstojník USO, „Uměle pěstovaná bytost ve stádiu blastuly představuje současně s přístrojovou částí koule funkční jednotku, přičemž organická část je nositelem Einaklova vědomí a přístrojová část exekutivou. Tato definice je pochopitelně neúplná, snad mi to jednou sám vysvětlí lépe. V každém případě před svou fyzickou smrtí přenesl nemateriální vědomí do substance na způsob blastuly."

„Z toho mi jde mráz po zádech. Ale jak může Einaklos znát tajné lemurské kryty?"

„Nechal je vystavět."

Malume se zatvářil zděšeně: „Ale pak je mu padesát tisíc let!"

„Nemožné to není, jak víme podle konzervovaných mozků ve OLD MANOVÍ."

„Jenže ty tak dlouhou existencí zešilely," namítl Malume.

„Což mě vůbec nepřekvapuje," usmál se Perish. „Lidský mozek nelze srovnat s obsahem vědomí, uchovaným v substanci, zhotovené speciálně k tomuto účelu. Kromě toho Einaklos spal. Vzbudil se, když jsem ho nechtěně zapojil."

Důstojník flotily se nevesele zasmál. „Nechtě si ty vtipy. Copak jde vědomí zapínat a vypínat jako stroj?"

„Nejde. Ale jeho spánek je fakt. Otázka jak je to možné je nyní podružná. Nám stačí fakta."

Ilja Malume se otrásl. „Jednou možná budeme obsah vědomí zemřelých uchovávat, komunikovat s nimi a udržovat styky. Doufám, že se toho nedožiju!"

„To už tady bylo," usmál se Cronot. „Přečtěte si zprávu Pán nad mrtvými od Baar Luna. Obyvatelé jednoho obřího města „žili" nemateriálně a vůbec netušili, že nemají těla. Cizinci byli jednoduše pozabíjeni a začleněni do toho města duchů. Když si člověk přečte něco takového, začne tušit význam toho, čemu zjednodušeně říkáme vědomí nebo duch."

Kontrolní servomechanismus v jeho apartmá mu padl do očí

hned, jak vešel. Věděl, že může mobilizovat prakticky všechny zdroje tajné subtritonské základny. Přesto váhal s vyslovením svého přání.

Bylo tady tolik toho, co pozemská technika nezná nebo by nikdy nedávala do souvislostí. Pro kosmohistorika naleziště prvního řádu. Perish by tu nejraději zůstal ještě nejméně půl roku, ale na povrchu Tritonu vládli bojovní roboti a OLD MAN ohrožoval celou Sluneční soustavu. Za těchto okolností musela jít osobní přání stranou.

Pohlédl na otce a Ilju, a pak položil dlaň na aktivizační plochu, která fungovala na prastarém principu vyzařování tepla.

V místnosti zazněl mechanický hlas: „Mluví servomechanizmus M9. K službám.“

„Potřebujeme kompletní bojové vybavení ke speciálnímu nasazení proti nepříteli, který přistál na Tritonu," řekl Perish.

„Tady speciální spojení Zl. Vybavení připraveno. Prosím, sledujte žlutého imago vodiče.“

Než mohli pochopit, co to je, před jejich očima se objevil žlutě svítící bod. Neslyšně se vznášel ve vzduchu, nejdříve na místě, a pak se dal do pohybu.

Ilja Malume po něm sáhl, ale jeho ruka jím prošla.

„Co jste čekal od imaginárního průvodce?" zasmál se Perish.

„Že si popálíte prsty? Vsadím se, že ta věc existuje jen v našich myšlenkách.“

Mezitím vyšli z apartmá na kruhový ochoz. Tam už čekaly známé transportní plošiny a velkou rychlostí je vynesly z hotelu. Obrysové pole je udržovalo v rovnováze.

Perish, snad vlivem studia na akademii USO, nad technikou, nefilozofoval, ale prostě ji využíval. Věděl, že Lemurové nebyli dekadentní nebo degenerovaní. Uprostřed existenčního boje vyčerpali prakticky všechny možnosti

a v technice přijali postupy, které vedou k úspěchu s vynaložením nejmenších nákladů. Jistě to nebyly jen hříčky. Logicky šlo o dokonalá zařízení na co nejjednodušším

principu.

O deset minut později se před nimi rozjela příčka půlkruhové místnosti s lehce zakřivenými obrazovkami.

„Mluví k vám speciální zařízení Zl. Bojové vybavení bude zhotoveno na míru. S detaily se seznámíte na obrazovkách. Prosím o zvýšenou pozornost.“

To, co uviděli, překonalo jejich nejodvážnější představy.

Na jedné z obrazovek byla předváděna speciální kombinéza nedefinovatelné barvy. Podle charakteristického výstupku kolem krku bylo, jasné, že jde o oděv i do vesmírného prostoru. Tichý hlas upozorňoval na detaily. Pohon, systém zamezující zaměření, deflektory, absorbér emisí, pětidimenzionální polohovací eliminátor. Nositel této kombinézy nemůže být odhalen ani hyperimpulzy, ani přístroji využívajícími rozptylové pole, ani širokouhlou optikou.

Na ostatních obrazovkách byla instruktáž ovládání ručních zbraní, speciální vibrační pistole, zbraně na principu granátometu k vrhání výbušnin, dezintegrátorových granátů, nábojů vyvolávajících rotační pole v miniaturním provedení a kapsle s nervovým plynem, které mohly být dopraveny k cíli přes lineární prostor. Každý náboj mohl být současně použit jako časovaná bomba.

„Nad touhle výbavou by zbledl závistí i Roi Danton," poznamenal Ilja Málu mé.

„Teď bych ještě rád věděl, jestli má ta kombinéza ochranný štít," pronesl zamyšlené Cronot Mokart. „Nevidím žádný ovladač.“

„To se dá snadno zjistit. Vystřelíte na mě," řekl Perish.

„Půjčíte mi svou zbraň?" zeptal se Cronot Maluma a už ji vytahoval z pouzdra u jeho opasku. Nastavil ji na maximální rozptýlení a minimální energetickou hodnotu. „Tohle Oxtorňan snese bez problémů. Vystřelte na mé, Iljo!“

„Původní myšlenka byla moje," protestoval Perish.

„V rodinných záležitostech rozhoduji já. Iljo!"

„Jenže já jsem se podřídil Perishovu velení," odpověděl Malume a namířil na bývalého specialistu USO. Jediným účinkem energetického paprsku bylo slabé zajiskření, asi jako kdyby před cílem na okamžik vyvstala neprůstřelná stěna.

„To potvrzuje moji domněnku," prohlásil Perish. „Aktivizace ochranného Štítu pracuje s nadsvětelnou rychlostí. Protože energetické paprsky dosahují na nejvyšší rychlosti světla, ochranný štít je k dispozici dřív, než paprsek dopadne."

Perish si zapnul antizaměřovací přístroj a okamžitě se stal pro druhé dva muže neviditelným. Když ale Cronot a Ilja aktivovali deflektory, Perish se opět objevil, jen trochu zkreslený, asi jako by ho viděli pod vodou.

„Kompenzace," prohlásil Ilja Malume. „Mínus a mínus je plus. Zaclonění musí současně sloužit jako nepřímá lokalizace."

„Geniální řešení starého problému," dodal Perish. „Doufejme, že po boji budeme moci tyhle kombinézy předat našim vědcům."

Když si je oblékli, zjistili, že sedí na těle jako druhá kůže. Nikde nebyl nejmenší záhyb, nikde nic netísnilo. Perish si změřil otce i podplukovníka flotily zkušeným zrakem specialisty USO, narovnal překroucený popruh, doporučil jinak rozložit zátěž. Konečné přikývl.

„Můžeme jít."

5.

Rychlovýtah je během deseti minut dopravil na povrch Tritonu. Nalézali se v tak průsvitné kupoli, že do ní Malume vrazil. Na obzoru viděli narudle svítící obří kupole a oddechli si. Tritona nebyla zničena, Dvojkondiční ji patrně chtěli použít jako předmostí ke Sluneční soustavě.

K vystoupení z průsvitné kupole stačilo aktivovat antipolohovač a opřít se o stěnu. Během několika vteřin muže propustila a opět se za nimi zavřela.

Když všichni tři opustili kupoli, ohlédlí se. Místo za nimi se nijak nelišilo od okolí. Vidět nebyl ani výstup z výtahu.

Zapojili letové agregáty a zrychlili na čtyři sta kilometrů v hodině. Nehlučně se pohybovali nad rozeklanými výběžky hor a za pět minut byli u prvních kupolí.

Před kupolemi stáli dva a půl metru vysokí roboti nejtěžšího typu. Bezpochyby šlo o bojové roboty z OLD MANA, kteří byli vyrobeni Pozemšťany pro vlastní potřebu.

Perish Mokart se spustil na zem před jednoho z robotů. Přestože jej obešel dokola, monstrem jej nezaznamenalo.

Obleky v první zkoušce obstály. Bojovní roboti nebyli schopní lokalizovat nositele lemurských bojových kombinéz.

Perish se vrátil ke svým společníkům, kteří jej se zbraněmi v rukou z výšky jistili.

„Všechno v pořádku," ohlásil se pomocí zázraku lemurské spojové techniky, který by se nejlépe dal definovat výrazem subhyperkom. Vysílání probíhalo nadsvětelnou rychlostí, ale v čtyřdimenzionálním časoprostorovém kontinuu vzniká Časová dilatace, kompenzovaná v přijímači, což není možné na interplanetární nebo dokonce interstelární vzdálenosti. Zato při přenosu informace na krátké vzdálenosti měl přístroj výhodu, že zdroj nebylo možné zaměřit a ani odposlouchávat.

Přesto se Perish nehodlal dlouho vybavovat. Hořel netrpělivostí, aby se dověděl něco o osudu obyvatel Tritonu.

Přeletěli první řadu kupolí. Nebyly nijak poškozené, v ulicích chodily hlídky robotů a všude panoval klid.

Jejich cílem byla druhá řada kupolí. Nalézali se před dalším kritickým bodem svého úkolu. Museli se totiž pokusit proniknout dovnitř.

„Nezbývá nám nic jiného než poškodit plášť kupole tak, aby unikala atmosféra. S největší pravděpodobností budou na opravu vysláni roboti a my se stejnou cestou dostaneme dovnitř."

„Čím způsobíme poškození?" zeptal se Cronot.

„Jak byste to udělal vy, Iljo?“ zeptal se Perish.

„Nejlepší je meteorit,“ odpověděl Malume.

„Ovšem,“ usmál se Perish. „Cokoli jiného by vzbudilo podezření. Myšlenka je geniální. Provedete ji sám?“

„Co jsem si nadrobil, to si sním,“ odpověděl Malume. Sestoupil níž, k hromadě sutí, která zbyla po terénních úpravách před stavbou města. Po chvíli hledání našel kámen o velikosti pingpongového míčku a zhruba stejného tvaru. Zasunul jej do nábojové komory lineárního granátometu a sám rychlostí raketové střely vystoupal k narudlému nebi.

Perish a Cronot se od kupole vzdálili.

Při relativně malé gravitaci na Tritonu nebyl problém vystoupat do výšky dvou set kilometrů. Alespoň tato vzdálenost byla totiž nutná, aby se „pád meteoritu“ zdál věrohodný. Stejně jako Měsíc planety Země, i Triton měl řídkou atmosféru, která mohla být označena jako vakuum jen ve srovnání s primitivním vakuem předatomových dob. Ve výšce 80 km její hustota odpovídala zemské atmosféře ve stejné výšce, a se stále rostoucí vzdáleností od povrchu její hustota rostla. Atmosféra se nemohla, koncentrovat nad povrchem kvůli malé gravitaci. Bylo tedy jisté, že meteorit nad Tritonem zazáří stejně jako nad Zemí a protože strážní roboti měli naprogramovanou příslušnou informaci, zavolají pouze opraváře a nezpůsobí poplach.

Uplynulo několik minut. Pak Perishův • cvičený zrak zachytil krátké vzplanutí světelné stopy na obloze.

Krátce na to z jedné z kupolí začala stoupat bílá mlha. Meteor dopadl. Otvor se působením přetlaku rozšiřoval a do prostoru tryskal gejzír ledových krystalů. Roboti zareagovali okamžitě. Nikam neběželi, jen nahlásili rozsah škody. Po několika mikrovteřinách strážní u vchodu otevřeli a atmosféra unikla. Tím se zabránilo zvětšování otvoru po „meteoru“.

Jakmile tlak v kupoli klesl téměř k nule, vystoupilo z výtahu pět neozbrojených robotů. Dříve než dorazili k další příčce, Ilja Malume se vrátil a všichni tři vlétli do kupole. Perish si lehl na

zem a snažil se zahlédnout cokoliv ve výtahové Šachtě. Pokoušel se rozeznat zvuky, které odtamtud přicházely. Pak pokrčil rameny.

„Není to k ničemu. Musíme se tam podívat.“

Tři muži pomalu klouzali dolů výtahovou šachtou. Byla úplně temná, což bylo pochopitelné, protože ji užívali jen roboti.

V hloubce asi dvou set metrů ucítil Perish pod nohama plošinu. V tunelu zahlédl bojového robota.

Honem se kousl do rtu, protože jej málem oslovil. Příčinou byla pozemská konstrukce robota. Bojové stroje byly přece zhotoveny, aby pomáhaly lidstvu. Jen řada osudových omylů a invaze krystalových agentů způsobily, že největší vesmírná loď všech dob se svými patnácti tisíci ultrabojovými plavidly zaujala nepřátelské postavení.

Perish se obezřetně přitiskl ke stěně a prošel kolem bojového obra. Jeho radarové oči žhnuly v šeru chodby temnou červení a zbraně hrozily.

Ale nestalo se nic. Jakmile robota minuli, zrychlili let. Nyní byli uvnitř transportní sítě města. Pohyblivé pásy byly mimo provoz, stejně jako dálkové řízená vznášedla.

V další hale narazili na dvacet pracovních robotů, kteří pomocí impulzních řezaček a dezintegrátorů demontovali stěny a instalovali stavební dílce o tloušťce jeden metr.

„To vypadá, jako by tu stavěli pancéřovanou věž,“ poznamenal Malume.

Perish Mokart neřekl nic. Tušil, proč se tady dole připravuje pevnost. OLD MAN si Triton vybral jako sběrný tábor pro příští zajatce a zpevňoval vstupy a východy, aby oběti držel v šachu s vynaložením minimálních nákladů. Tyto práce naznačovaly brzkou ofenzívu.

V tomto okamžiku bylo ovšem největším problémem, jak projít, protože v tomto prostoru nebyla ani píd' volné půdy.

Vyřešil jej Cronot Mokart. Přiblížil se k místu, kde tři bojovní roboti rozbíjeli stěnu.

Oxtoman proklouzl mezi paprsky z jejich přístrojů. Zůstal nezraněn, jen v plynovém oblaku zajiskřilo.

Roboti okamžitě zastavili práci a jeden z nich začal zkoumat anomálii, která vznikla při přeměně materiálu v plyn.

Toho využili Perish a Ilja a nenápadně proklouzli kolem.

„Pozor!“ vykřikl najednou Cronot.

Perish a Ilja instinktivně padli k zemi

a přitiskli se ke stěnám chodby. Nevěděli, o co jde, ale starý Oxtorňan by je nevaroval pro nic za nic.

Pak kolem nich prošlo deset Pozemšťanů v uniformách specialistů flotily. V čele skupiny kráčel profesor Vladimír Lustikov, absolutní jednička v oboru přeměny hmoty. Šedé vlasy mu padaly na límec a pleť vypadala nezdravě. Podle všeho málo jedl a nemohl pečovat o své tělo. Ostatní muži nevypadali o nic lépe.

Perish Mokart sevřel ruce v pěst. A najednou řekl: „Všechno zlé je k něčemu dobré. Tohle setkání mě inspirovalo k jistému plánu. Ale nejdřív se podíváme, co dělají ostatní vězni.“

Stáli před otevřenou příčkou podzemního sila. Vedle vchodu hlídkovali dva bojovní roboti a hlavně jejich zbraní mířily dovnitř, odkud zaznívaly hlasy.

„Roboti pro nás nejsou překážkou,“ řekl Cronot. „Měli bychom jít dovnitř a dodat těm chudákům aspoň trochu naděje.“

„Dovnitř půjdeme, ale neukážeme se, táti.“

„Ti lidé jsou zoufalí. Když jim dáme najevo, že nejsou sami. ..“

„. . . mohou nás nevědomky prozradit,“ řekl Perish. „Je možné, že budou vyslýcháni a jen někteří mají hypnoblok. Kromě toho se vždycky najde několik lidí,

kteří jsou díky probuzené naději schopni spustit nesmyslnou akci.“

Opatrně vstoupili.

V nevelkém prostoru, spoře osvětleném plynovými lampami, byly stěsnány asi dva tisíce mužů, žen a dětí.

Zajatci se rozdělili do menších skupin a tiše rozmlouvali,

mnozí ale jen apaticky hleděli před sebe. Špinavé talíře svědčily o tom, že vězni dostávají jíst. Naproti tomu o hygieně se dalo mluvit jen s velkou dávkou fantazie. Z jediného kohoutku vytékal pramínek vlažné vody.

K němu se posunovala fronta asi dvou set lidí, kteří myli použité talíře a současně pili z dlaní.

Mladý muž s prořídlymi vousy zavrčel: „Rád bych věděl, jestli nás odepsali, nebo jen prostě na nás zapomněli.“

Starý muž k němu obrátil zarudlé oči. „Mě by daleko víc zajímalo, jestli je Země ještě svobodná. Pokud ano, odepsáni nejsme.“

„Já nevím,“ stěžoval si dál mladý muž. „Těm je srdečně jedno, jestli půjdeme k čertu. Už jim nejsme k ničemu, co, by nám pomáhali? Tak to na světě chodí.“

Perish by mu nejraději jednu vrazil. Naštěstí se starý muž nedal.

„Takové řeči tady nebudu trpět!“ usadil mladíka. „Jestliže už pro svůj národ nemůžeme nic udělat, musíme se aspoň snažit zůstat lidmi. Mimochodem není

pravda, že nejsme k ničemu. Až bude po válce, budou nás potřebovat víc než dřív.“

„Ano, tak je to vždycky,“ poznamenal Cronot. „Mladí by se neměli vyjadřovat o politice.“

Perish otci odporoval: „Nezapomeň, že tisíce mladých riskují životy za naši svobodu. Kdo je dost starý na to, aby pro lidstvo mohl zemřít, má taky právo mluvit o politice. Tím nehájím tady toho mladíka.“

„Máš pravdu,“ vzdychl si jeho otec. „Když si vzpomenu na Omara Hawka a jeho odboj... Bez něj a jeho mladých spojenců by Oxtorn nebyl tam, kde je nyní. Rád bych věděl, co se s ním stalo. Už z něj musí být zralý muž.“

„Pokoušeli jsme se něco zjistit,“ dodal Perish, „o něm i o Baar Lunovi. Jediné, co víme, je, že se s tak zvaným Strážcem světla dostali do Andromedy a smiřují Maahky s Tefrody. V každém

případě se jejich jména objevila v souvislosti s mírovou smlouvou. Hawkův nejstarší syn zmizel beze stopy. V USO se domnívají, že letěl za otcem. Jednou o něm jistě uslyšíme."

„Přál bych si, abychom tu měli toho Strážce světla," prohlásil Malume. „Říká se, že je neporazitelný. S ním bychom se vibrační moci zbavili."

„Nevěřím. Tengri Lethos nikdy nebojuje proti někomu," řekl Perish. „Nenávidí násilí. Ale možná by mohl zprostředkovat dorozumění." Náhle se prudce otočil a vyšel ze skladu.

Prohlédli si ještě několik prostorů, do kterých byli umístěni zajatci. Obraz byl všude stejný, jen v jedné hale asi došlo k nepokojům, protože tam hlídkovalo zhruba padesát astronautů s bílými páskami na rukávech. Pokud nehrozila vzpoura, bojovní roboti se nevměšovali do jejich záležitostí.

„V podstatě je to lepší, než jsem čekal," poznamenal Perish. „Zajatci nejsou psychicky ovlivněni a dostávají najíst."

„Já si myslím, že Dvojkondiční stejně chtějí dovést akci ke konci, jen dali lidstvu odklad," řekl Malume.

„Právě. Proto navrhuji, abychom přešli k akci. Musíme se pokusit dostat na palubu OLD MANA a..."

Oba Perishovi společníci současně vyrazili s námitkami.

Perish Mokart se usmál. „Je to automatické monstrum, zkonstruované a postavené pro potřebu lidstva. Proč by nemělo být možné použít je k účelu, pro které bylo vybudováno, v okamžiku, kdy na palubě není žádný Strážce času?"

Cronot se zasmál. „Jistě. Zavoláme OLD MANA a požádáme ho, aby nás přijal na palubu a on poslechne jako cvičený pes."

Perish zazářil. „Vidíš, táti! Já jsem věděl, že v principu se vždycky dohodneme."

„Mám neodbytný pocit, že jsem tady jediný normální," konstatoval Malume.

6.

Uchýlili se do maličké budky správce skladu. Kromě pohodlných křesel tam bylo už jen několik komunikačních za-

řízení s obrazovkami a dva počítače. Tady mohli konečně vypnout antizaměřovače a otevřít přilby.

„Nedivil bych se, kdybyste mě považovali za blázna," začal Perish, když se pohodlně usadil.

„Sebezpytování je nejlepší cesta k polepšení," řekl Ilja.

„Máte naprostou pravdu! Ale abych vám umožnil pochopení skutečného stavu, musím zajít dál. Až dosud jsem před vámi zamlčel, že patřím k velmi úzkému kruhu mužů a žen, kteří ve skupině specialistů USO vytvořili zvláštní komisi, a to na základě dohody mezi admirálem Atlanem a solárním maršálem Mercantem. Moje práce v podstatě sestává ze strategickotaktického plánování galaktických operací, které jsou sice nesmírně důležité pro lidstvo i jiné národy, ale nezasvěcení se o nich nikdy nedozví. O podrobnostech nemohu mluvit. Chtěl jsem tím jen naznačit, že plán „infiltrace" vychází ze zkušeností a informací, které jsem již v praxi shromáždil."

„Tušil jsem, že máš něco společného

s Condosem Vasacem," řekl Perishův otec. „Budiž, věříme ti, že jsi zvyklý sprádat neobvyklé plány a že nejednáš nezodpovědně."

„Díky," odpověděl syn nikoliv bez ironie. „Bohužel nemám podrobné informace, na kterých se obvykle mé plány zakládají. Budeme muset poněkud improvizovat."

„To zní moc hezky," prohlásil sarkasticky Malume.

„Vycházím z toho, že OLD MAN, nebo aspoň jeho centrální pozitronika, jedná v nepřítomnosti Dvojkondičního samostatně. Jde tedy o to dát jí naprosto logický důvod, aby vyslala na Triton loď s roboty. Ten důvod musí být natolik závažný, aby OLD MAN poslal loď z centrální kupole, protože bude chtít roboty-vědce okamžitě vyslechnout. Za pomoci přístroje, který znemožňuje naši lokalizaci, by neměl být problém dostat se do této lodi a s ní k OLD MANOVÍ. Mluvím srozumitelně?" „Jen pokračujte," zavrčel podplukovník. „Vždycky jsem si přál stát se psychoanalytikem. Zatím se dobře bavím."

„To mě těší."

„Přestaňte s hloupými žvásty!" vmísil se Cronot. „Chci slyšet něco rozumného!"

„Je starou známou skutečností, táti, že strach před popravčí Četou se kompenzuje hloupostmi. Vy dva si snad myslíte, že já strach nemám? Můžete být klid

ní, běhá mi mráz po zádech. Ale abych se vrátil k tématu. Jediný problém spočívá v tom, že nepřistaneme v běžném hangáru, ale v hermeticky uzavřené, mnohonásobně jištěné velitelské sekci. Pokud zůstaneme neviditelní, nic se před námi neotevře, a pokud se ukážeme, budeme mít jen několik vteřin buď k proniknutí na velitelství nebo k smrti."

„Na to jsem taky myslel," řekl Malume. „Tenhle problém už řešili jiní a přežili jen díky tomu, že měli sebou mutanty. Nám by nezbylo nic jiného než útěk."

„Omyl!" odporoval Perish. „Především se tito lidé zdržovali v prostoru hangárů a ne ve vlastní kupoli mateřské lodi. A museli utéci jen proto, protože překvapivě narazili na hypnokrystaly. Zajatci na Tritonu ale nevypadají na to, že by byli pod jejich vlivem. Copak nechápete, že je to naše naděje?"

Podplukovník prohlásil: „No dobrá, jdu do toho s vámi. Jen musíme doufat, že se kocour nevrátí ve chvíli, kdy budou mít myšky pré."

Perish zaslechl šoupavý zvuk provázený bzučením a napjal svaly. Po del

ším úsilí se mu podařilo opřít se o lokty v úzké šachtě klimatizace a vytáhnout z pouzdra ruční dezintegrátor.

Bzučení mezitím ustalo. Perishovi připomínalo zvuk porouchaného ventilátoru, ale ten by se k němu neblížil. Kromě toho se tady tak zastaralé technické zařízení nevyskytovalo.

Oxtorňan zapnul svítlnu. Výhled měl asi na padesát metrů, ale neviděl nic, co by mohlo působit zneklidňující zvuk.

Místo toho zahlédl v kuželu světla mlžnou clonu a ucítil pronikavý zápach.

„Zavřít přílby!" nařídil okamžitě.

Perish už věděl, co proniká úzkými Škvírami v plášti potrubí. Na potvrzení jeho domněnky se objevilo jakési černé chlupaté monstrum, které se točilo kolem své osy.

Perish stiskl spoušť dezintegrátoru a šřápatá věc se rozplynula v obláčku plynu.

„Automatický kartáč," řekl Perish. „V pravidelných intervalech čistí za pomoci chemikálií celý klimatizační systém."

„Snad to nikdo neslyšel," staral se Malume.

„Žádný strach. O klimatizaci se starají maximálně roboti-údržbáři a rozhodně nehlásí žádný šramot OLD MANOVÝM bojovým robotům. Jdeme dál!"

Namáhavě se sunul úzkým potrubím, které svým tělem roztahoval. Pozemšťan by na to nestačil a Malume se jím mohl pohybovat jen díky tomu, že je Oxtorňan poněkud roztáhl.

O půl hodiny později se dostali k husté mřížce, která naznačovala, že strastiplná cesta je u konce. Za ní byla centrála tritonské měděné huti. Pojmenování „hut'" bylo zavádějící a pocházelo z predatomových dob. Ve skutečnosti se na Tritonu hutnický nezpracovávala žádná ruda. Hornina, obsahující měď, vytěžená na povrchu Neptunova měsíce, byla po vytrídění transportována a do plně automatického měniče hmoty, kde se v procesu umělé transformace prvků změnila na čistou měď vysoké kvality. Stejným způsobem se dal získávat například titan nebo zlato, ale i obyčejná voda. Triton byl v souladu s výrobně koordinačním plánem Impéria hlavním dodavatelem právě mědi a to nespíš proto, že před zavedením měniče hmoty tu byla plně robotizovaná klasická huť s vysoce specializovaným štábem odborníků.

Za normálních okolností byla výroba plánována i řízena počítačem, spojeným s pozitronikou na Zemi. Nyní nebylo zařízení v provozu. Těsně před invazí byly některé články transformačního procesu odmontovány, aby nejdůležitější tajemství Solárního impéria nepadlo do rukou nepříteli.

Přesto před zavřenými vraty stáli bojovní roboti a hlídali, aby se do řídicí místnosti nedostal nikdo nepovolaný.

Roboti sice nemohli tři muže odhalit, ale co to bylo platné, když tu byla neproniknutelná pancéřovaná příčka. Její otevření by jim jistě neuniklo.

Perish zvolil cestu klimatizací úmyslně. Z podkladů vyplývalo, že člověk

šachtami neproleze a proto OLD MAN nenařídil jejich střežení. OLD MANŮV centrální mozek nemohl vědět, že existuje Oxtom s obyvateli pozemského původu, přizpůsobenými extrémním podmínkám.

Perish neměl v úmyslu použít k překonání poslední překážky zbraň. Energetický výboj by byl jistě zachycen signální automatikou.

Položil dlaně na mřížku a vytlačil ji z rámu. Než mohla vypadnout, zachytil ji a podržel. Pak vystartoval ze šachty takovou rychlostí, až konvertor pohonu zavyl a Perish byl vržen do prostoru. Musel vynaložit veškerý um, aby nenarazil do protější stěny.

Krátce po něm se spustili na podlahu Malume a Cronot. Ti neměli žádné potíže, protože ani jeden nebyl v šachtě tak zaklíněný.

„Budeme se muset přenést přes určité fáze výroby,“ řekl Perish. „Kdyby se výroba rozběhla, ale nebyla koordinovaná s transportem, protože nejsou k dispozici ani lodě ani transistory, počítač by ji okamžitě zastavil. To nemůžeme potřebovat.“

Přehlédl složitě vyhlížející ovládací panel. Jeho speciálně vycvičený mozek v krátkém čase pochopil jeho funkci.

„Iljo, vy dávejte pozor na příčku. Jakmile se nad ní rozsvítí zelené světlo, dáte nám vědět. Pak budeme muset aktivovat antilokalizaci. Tati, ty pošleš pomocí hyperkomu zprávu Reginaldu Bullovi, že se pokoušíme převzít OLD MANA.“

„Myslíš, že si to roboti na OLD MANOVÍ nedokáží dešifrovat?“

Perish rytmicky zatřukal na ovládací pult. „Znáš tohle?“

„Morseovka! Ať si OLD MAN láme hlavu!“

„Jestli nějakou má," řekl lakonicky Perish.

Nejprve aktivoval obrazovky. Objevily se uzlové body rozvětveného výrobního zařízení: gigantické drapáky, nakladače, transportní pásy, vnitřek obrovského měniče hmoty.

Přepnul počítač do stavu funkční pohotovosti tak, aby se plánovací počítač zvláštními pokyny vázal na neproduktivní a nesmyslné úkoly, takže nebyl schopen sledovat proces výroby.

Pak stiskl hlavní aktivační spínač. Ve stejném okamžiku zazářila přístrojová deska sytou zelení a místnost naplnil bzukot pozitroniky.

Mrtvé výjevy na obrazovkách se strašidelnou tichostí ožily. Během minuty se zvedly obrovské hromady kamení, neviditelné nakladače je házely na běžící pásy, široké místy až kilometr. Tisíce tun se daly do pohybu.

Perish napjatě sledoval kontrolní obrazovky. Neměl v úmyslu uvést do pohybu proces přeměny a tím prozradit tajemství. Všechno záviselo na tom, jestli odpovědné osoby skutečně odstranily rozhodující aparaturu.

Když viděl, jak se surovina během pracovního procesu stává šedožlutou emulzí, která se nijak nechystala změnit na měď, spokojeně se usmál. OLD MANŮV centrální mozek se bude divit, co se to tady vyrábí!

Především ho bavilo pomýšlení na OLD MANOVÝ bojové a strážní roboty. Tyto stroje běžaly sem a tam po výrobních halách a vypadaly jako splašené stádo.

Pak se otočil. Jeho otec klečel před aktivovaným hyperkomem, který nosil v torničce na zádech. Jako kosmohistorik pochopitelně ovládal i zastaralou Morseovu abecedu.

Rychle a s jistotou se dotýkal tlačítka. Pokud je obsluha

radiocentrály na WYOMINGU tak dobrá, jak lze očekávat od lodi Solární flotily, pak by se solární maršál Reginald Bull měl v krátké době dovědět, že se Cronot a Perish Mokartovi a podplukovník Ilja Malume zamýšlejí dostat se na palubu obřího robota a v centrále pokusí přehodit červenou páku, která přepojí automatickou obsluhu na manuální. Protože mu je jméno Cronota Mokarta známé z událostí před čtyřmi týdny, jistě vyslyší naléhavou žádost a odvelí flotilu do bezpečné vzdálenosti, aby si hlavní pozitronika myslela, že má volné ruce.

Cronot Mokart vytřukal zprávu pětkrát, přepnul na příjem a čekal.

Po deseti minutách přišla zpráva:

„Rozumím, Cronote! Držíme vám palce.“

Ilja Malume zavrtěl hlavou. „Tenhle Bully je neuvěřitelný chlap. Jen tak na vaše zavolání ustoupí s padesáti tisíci loděmi.“

„Zná své pappenheimské," zazářil Cronot.

„Musíme najít Achillovu patu celého zařízení," řekl Cronot Mokart. „Tímhle způsobem se na palubu průzkumné lodě nedostaneme.“

„Nerozčiluj se," odpověděl Perish. „Kde by měla být, táti? Vsaďím se, že jakmile deaktivujeme výrobní automatiku, vypne se i těžní zařízení a konvertor. Konečně, jinak by finální hala praskla.“

Ilja Malume ukázal prstem na příčku. „Co když sem přijdou strážní roboti a výrobu prostě zastaví?“

„K tomu nejsou kompetentní. Horší by bylo, kdyby OLD MAN nebyl zvědavý, co se tu děje. V tom případě by byl náš plán v háji.“

Pak přistoupil ke klimatizační šachtě a nasoukal se dovnitř. Za ním šel Ilja,

poslední Cronot, který měl nasadit mřížku.

Od tohoto okamžiku úspěch jejich akce závisel na tom, jestli

OLD MAN vyšle loď. Perish Mokart si nedělal nejmenší starosti. Naučil se předvídat reakce vysoce výkonné a plně soběstačné pozitroniky. Věděl, v jaké časové posloupnosti OLD MAN zareaguje, tedy pokud nebyly některé reakce po odletu Dvoj kondičních zablokovány. To by ale tyto bytosti musely být nadány jasnovidectvím a to určitě nebyly.

Když se oba Oxtorňané i Ilja Malume dostali ze šachet klimatizace na povrch Tritonu, překonali vzdálenost ke konvertoru pomocí letového agregátu. Perish instaloval v počítači, přesněji v sekci finální výroby, dezintegrační bombu s rádiově ovládanou roznětkou. Jakmile bude bomba odpálena, vnitřek řídící pozitroniky se změní v plyn, počítač přestane pracovat, čímž bude blokován finální proces a celá výroba se zastaví.

Dalším letem se dostali ke vzdušnému přístavu v blízkosti města Tritony. Skryli se za jednou z kupolí a Perish pohlédl na chronograf.

„Dvacátý březen roku 2436, třináct hodin padesát čtyři minuty standardního času. Pánové, zapamatujte si tento historický okamžik.“

Ilja Malume se nejistě zasmál, ale okamžitě přestal, když se vedle obrovského načervenalého srpku planety Neptun obničená světlá skvrna a z ní se v nepřerušené řadě oddělovaly těžké i lehké transportní kluzáky. Jejich silné reflektory přesevítily temnotu.

Perish jako první zapnul letový agregát. Jeden po druhém se vznášeli k otevřené příčce hangáru.

„Tady!“ řekl tiše Perish Mokart. „Nejlépe se schováme v kabině údržby centrálního systému přistávacích podpěr. Roboti, kteří půjdou podat hlášení OLD MANOVÍ, budou muset procházet právě tudy.“

Potvrdil to i podplukovník Malume: „Je to nejkratší cesta do centrály.“

Ještě než vstoupili do výtahu v ose hlavní přistávací podpěry, Perish zamáčkl páčku dálkového ovladače roznětky. Pak se po

hlavě vrhl do výtahové šachty a pozorně sledoval stěny. Když objevil oválné dveře, stoupl si na plošinu před nimi a stiskl nouzové tlačítko. Za normálních okolností se tato dvířka otvírala na impuls úklidového robota.

Komora nebyla nijak velká, ale na očekávaný krátký let stačila. Muži vypnuli antilokátory, protože tady už nehrozilo nebezpečí. Pokud by se jejich plán nezdařil, znamenalo to nejen jejich smrt, ale i varování pro OLD MANA, který by přijal opatření k zamezení podobných incidentů.

Jevil jasně bílý bod. Rychle se zvětšoval v přilbách lemurských kombinéz se automaticky zapnuly ochranné filtry.

Gigantická kulová loď s matně se lesknoucím pláštěm z terkonitové oceli, z jejíchž trysek šlehalý plameny, se strašidelně tiše snášela na přistávací plochu. Navzdory chybějící atmosféře by byl každý Člověk, který by překročil bezpečnostní zónu, sežehnut na popel. „Ultrabojová loď!“ vydechl Malume. „Co má být? To je nejmenší přepravní jednotka, jakou OLD MAN může nabídnout!“ prohlásil chladně Perish.

A přestože se tvářil nevzrušeně, s obdivem sledoval obra, který třikrát převyšoval nejvyšší kupoli ve městě.

Před studiem na akademii USO se vysmíval domnělé gigantománii konstruktérů i vrchních velitelů flotily. Připadalo mu nesmyslné stavět stále větší a silnější lodě, které měly dobývat planety a jejichž zbraně by dokázaly tu planetu během několika vteřin změnit v obláček plynu.

Dnes ze zkušenosti věděl, že lidstvo ať už přemýšlí jakkoliv pokrokově — se nemůže vyvíjet jinak, než jak je silou přírodního zákona předepsáno každému národu usilujícímu o rozmach. Pochopitelně nesetrvá na stupni superlativů, ale pokud chce dál, musí se zbavit všeho, co přináší nezodpovědné riziko.

Bezděčně zatajil dech, když se na povrchu kulového obra objevila ostře ohra ????

Nečekali ani čtvrt hodiny, když podle zvuků poznali, že se kluzáky se speciálními roboty vrátily. O dalších patnáct minut později otřáslo komorou ohlušující dunění. Ultragigant startoval

„OLD MAN jistě chce být informován co nejdřív," poznamenal Perish. „Podle mého názoru přistaneme v hangáru nosné kupole, protože odtamtud je nejkratší cesta do centrály."

„Zdá se, že OLD MANA dobře znáš," poznamenal Cronot.

„Nebo ti snad dal na vědomí, co chce dělat?"

„Mluvíš o OLD MANOVÍ, jako by to byla osobnost, ale ten objekt ať si je jak chce velký je řízen pozitronikou a pozitronní mozky se, pokud jde o reakce, podobají jako vejce vejci. Po zkušenostech z taktických her není těžké odhadnout OLD MÁNHOVO jednání."

7.

Podle několika slabých otřesů poznali, že ultrabojová loď dosedla v hangáru a byla zakotvena. Dunění pohonného agregátu umlklo už před několika minutami. Jak je obvyklé u všech letadlových lodí, byla i tady jednotlivá plavidla při přistávání naváděna trakčními paprsky a odrazovými poli.

Perish Mokart nasucho polkl. Od tohoto okamžiku nešlo o nic menšího než o osud lidstva. OLD MANOVÍ a Časové policii zlověstné Vibrační moci nebylo možné klást vážný odpor. Naproti tomu ve spojení s OLD MÁNEM mělo lidstvo dobré vyhlídky na poražení nepřítele.

Oxtorňana přímo drtil pocit strašlivé odpovědnosti. Jen vědomí, že se k tomuto kroku odhodlal pouze pod tlakem okolností, ho udržovalo při zdravém rozumu.

„Mít tady arkonovou bombu!" zašeptal chraptivě Ilja Malume.

„Co jsou tři životy, kdyby se tím zároveň zničil OLD MAN."

Cronot si odkašlal. „Taky jsem na to myslel. Ale lidstvo OLD MANA potřebuje."

Perish s obdivem pohlédl na svého otce. Jedině ten nebyl nervózní, nebo to aspoň nedával najevo.

Asi po minutě čekání jeden po druhém vyklouzli ven. Jak se dalo čekat, byla příčka v patce centrální podpěry otevřená. Rozhlíželi se po gigantickém hangáru nedohledné délky a výšky pozemského pohoří. Ultrabojové lodě stály v řadě jedna vedle druhé. Kolem nich se vznášely plošiny s dovnitř zahnutými okraji, na okamžik dosedly na opláštění a opět pokračovaly dál. Nejspíš šlo o plně automatické zkušební a opravárenské jednotky. Neslyšně, jen se slabým bzučením se pohybovaly ve vzduchu, který odpovídal asi polovičním hodnotám zemské atmosféry. Dusík je ideální médium pro pozitroniku a roboty. Ve vakuu i ve smíšené atmosféře dochází degeneraci kovu i plastu.

Vzhledem k rozptýlenému vyzařování mnoha robotů si mohli dovolit použít letové agregáty. Neslyšně se vznášeli k horní polokouli lodě, která je dopravila na OLD MANA. Jak očekávali, loď stála v nejvyšším patře hangárů. Spáry příčky hangáru našli hned. Teď ještě bylo potřeba zjistit, jestli osa paluby hangáru probíhá paralelně s vnější stěnou. Uvnitř umělého gravitačního pole se to zjistit nedalo.

Pomohla jim náhoda, nebo přesněji řečeno něco, co mohli čekat.

Speciální roboti se po podaném hlášení vraceli.

Konečně se muži mohli zorientovat. Příčka, kterou prošli roboti, musela logicky vést k centrále.

Počkali, až roboti zmizí, a pak Perish Mokart použil mechanismus k otevření dveří.

S přimhouřenýma očima čekal na zavytí poplachové sirény. Pozitronice přece nemůže ujít otevření dveří bez zjevného důvodu.

Ale všude bylo ticho. Lokátory byly pravděpodobně mimo provoz.

„Zatím jsme měli štěstí," zašeptal Perish, „ale nesmíme na ně spoléhat. Musíme dávat pozor, abychom nějakou hloupou náhodou nespustili poplach. Musíme čekat, dokud nám roboti

neotevřou každou další příčku."

„To nás bude stát spoustu času," namítl Malume. „Kromě toho je tu nebezpečí, že se Strážci času vrátí a možná s posilami. Přece jsme slyšeli, že v paraarzenálu je asi deset tisíc Dolanů a Dvojkondičních."

Záložník USO se kousl do rtu. Chápal závažnost těchto argumentů. Ať to znělo jakkoliv paradoxně, z bezpečnostních důvodů nemohli trvat na absolutní bezpečnosti,

Konečně řekl: „Určitě tady jsou trvale otevřené nákladní šachty. Rozdělíme se a budeme je hledat. Kdo najde cestu, vyšle mikroimpulz."

Našel ji Ilja Malume.

„Je tam pohyblivý pás pro náhradní díly," hlásil. „Vede přímo ke středu kupole, možná až do centrály."

„To už je jedno. Hlavně, že se dostaneme o kus dál. Jste anděl, Iljo."

, Ještě ne," poznamenal suše Malume.

Museli se vznášet nad pásem, protože

se pohyboval v opačném směru. Centrální pozitronika se podle všeho starala o to, aby všechny části lodí byly v pravidelných intervalech vyměňovány. Jiný důvod k tomuto neustálému toku náhradních dílů nebyl.

Tři muži měli velké štěstí. Dalo se očekávat, že přísunu náhradních dílů nebudou stát v cestě žádné překážky, dvířka nebo příčky.

Na příští křižovatce zažili překvapení, se kterým ale museli počítat.

Perish chtěl právě učinit poznámku na adresu dvou souběžně probíhajících pásů, když nad nimi promluvil plechově znějící hlas:

„Pozor! Nepovolaným je zakázán vstup na dráhu dopravníku nebo její křížení. Prosím, použijte cestu Červenáčervenázelená k výtahu IIIDžlutá."

Crortot Mokart se leknutím dotkl pásu, běžícího do strany, a

byl vystrčen ze šachty. Perish zasunul zbraň, kterou tasil po zaznění hlasu a Ilja zavrčel: „Perfektní servis pro negramotné."

„To bych rád věděl, co je to za nesmysl," prohlásil Crortot. „Jak se sem vůbec mohou dostat nepovolání?"

„Hlas mluvil v interkosmu. OLD MAN byl postaven pro nás, a je přirozené, že má pokyny pro první návštěvníky."

„Stejně je to divné," nedal se Cronot. „Na jednu stranu je návštěvník nemilosrdně zničen, na druhou informován o cestě."

„To je jedno, hlavně, že nám to pomůže," řekl Malume.

Našli chodbu s příslušným barevným označením a na jejím konci vstoupili do výťahu.

Po několika metrech stoupání opět zazněl hlas: „Pozor! Tento antigrav vede na spodní palubu nosné kupole. K dispozici jsou východy k sekcím A-1 až A-100 a B-1 až B-87. Všechny sekce A leží po levé straně od centrálního mozku, B sekce na pravé. Od sekce B9 vede antigravitační šachta s označením K v bílém poli k impulznímu rozdělovači pod centrálou. Uživatelé této šachty jsou povinni požádat předem o povolení ke vstupu přes pobočnou stanici interkomu KZ0. Identifikace probíhá pouze při otevřené tlakové přilbě a deaktivovaných agregátech skafandru. Ve vlastním zájmu věnujte pozornost tomuto hlášení."

„Srdečné díky," prohlásil sarkasticky Ilja Mokart.

Perish mlčel. Soustředěně pátral po značce B-9. Nemělo smysl hledat jiný východ.

Jakmile vstoupili do označené chodby, opět zazněl hlas:

„Pozor, vstupujete do chodby k sekci B-9. Prosím, ohlaste se prostřednictvím interkomu sekce u pobočné stanice KZ0, která provede vaši identifikaci. Konec."

Perish vypnul letový agregát svého bojového oděvu a svezl se na pohyblivý pás. Na čele mu vyvstaly perličky potu.

Ale všude byl klid. Na konci chodby se rozjela pancéřovaná příčka.

„Zaměřili si nás," zašeptal Cronot.

, Jsme stále neviditelní!" uklidňoval jej Perish a rozhlédl se po místnosti. Na stěně byla obrazovka interkomu a další komunikační zařízení. Pak ukázal ke klenutému stropu sekce 9. Ve výšce asi třiceti metrů od podlahy bylo vidět kruhové, matně osvětlené ústí antigravitační šachty. Vedle něj bylo velké K v bílém kruhu.

„To není špatné," poznamenal Malume. „Protože technika v tehdejší době neznala mikropohon, stavitelé OLD MANA se domnívali, že nikdo se nedostane nahoru bez výtahu. Každý letový agregát by byl díky emisím okamžitě odhalen. A tak si museli myslet, že do šachty se dostane jen ten, kdo bude předem prověřen a obdrží povolení."

„Ještě, štěstí, že nám Lemurové před padesáti tisíci lety zanechali pomůcku schopnou přelstít tohoto obřího robota!" řekl vážně Cronot a zapnul letový agregát.

Hlas z automatu neustále opakoval nutnost ohlášení u kontrolního místa KZ0, ale tři muži se o něj nestarali. Už si zvykli, že uvnitř OLD MANA panuje tajemný život.

Orientační systém podle všeho pracoval nezávisle na centrálním mozku, jinak by jeho nesmyslná aktivita byla dávno zastavena.

Perish jako první vstoupil do další klenuté haly a upozornil své společníky na panoramatickou obrazovku, která ukazovala obrovskou načervenalé svítící polokouli. Jednalo se o viditelnou polovinu koule o průměru asi dvou set metrů ze speciálně preparované terkonitové oceli. Objekt byl upevněný na lesknoucích se vzpěrách a následně v předimenzovaných silových polích. Na viditelné polovině byly tři příčky. Před nimi se vznášely oválné transportní plošiny a každá byla obsazena pěti bojovými roboty.

„Kolem robotů ještě projdeme," řekl Malume, „ale jak si otevřeme?"

„Však se nějaká cesta najde," odpověděl Perish.

„Mně je nějak horko," poznamenal Malume.

Perish nakrčil čelo. „Ostatní přístroje vám fungují?"

„Ano, jen chlazení jede na nejvyšší obrátky."

„Třeba se potíte strachem," zasmál se Perish.

Nebylo těžké obejít kontrolní stanoviště KZ0 a proniknout k vlastní centrální kouli. Ale poté, co prozkoumali její vnější opláštění, se stáhli do rohu obří prostory.

„Neobjevili jsme ani stopu po hypnokrystalech," řekl Cronot Mokart. „Nabízí se možnost, že nás roboti pustí, když nás identifikují jako Pozemšťany. Co si o tom myslíte?"

Perish zavrtěl hlavou. „To by Dvojkondiční jistě neriskoval. Já považuji za logické, že před svým odletem aktivoval centrální mozek, na druhou stranu ale

bojové roboty nebo aspoň jejich část a určitě strážce centrální koule, přeprogramoval. Jistě pustí dál jen bytosti vzhledu Strážců času."

Malume zaklel.

„Zbývá hrubé násilí," řekl bývalý specialista USO. „Dva muži budou držet v Šachu roboty a jeden proběhne dovnitř. Jakmile bude červená páčka přepojena, je vyhráno."

„Jen v okolí centrální koule je zhruba padesát po zuby ozbrojených bojových robotů. Dva muži neudrží v šachu ani desetinu z nich," upozornil podplukovník.

Perish se chladně usmál. „Dva Pozemšťané jistě ne... Ale dva Oxtorňaué...!'"

„Nesmysl," řekl prudce Malume. „Musíme..."

Cronot Mokart vykřikl. I Perish v tomto okamžiku pochopil, že přístroje Malumovy kombinézy skutečně nefungují. Podplukovník flotily byl viditelný.

Tuto skutečnost nezaznamenali jen

oba Oxtorňané. Všemi prostory OLD

MANA zaznělo vytí poplachové sirény.

• Perish nezaváhal. „Vezmeme vás mezi sebe! Rychle!"

Podplukovník uskočil a namířil na Oxtorňana zbraň. „Zpátky!"

zařval, až mu přeskakoval hlas. „Probiju se sám. Koukejte využít situace!"

Bojovní roboti už zaměřili cíl a spustili palbu, ale ochranný štít ještě nevysadil.

Perish a Cronot jednali automaticky. Použili těžké vibrační zbraně a za pomoci letových agregátů se dostali bezprostředně ke stěně koule. Jediné štěstí bylo, že roboti nemohli oba Oxtorňany zaměřit. Všichni se pustili za nepřítelem, který byl vidět,

Cronot i Perish se zadívali směrem, ve kterém zmizel Ilja Malume, a ruce se zbraněmi spustili podél těla. Sirény nepřestávaly výt a z dálky bylo slyšet typické zvuky střelby z ruční zbraně.

8.

Ilja Malume ucítil prudkou palčivou bolest v levém rameni. Náraz energetického paprsku ho mrštil do skuliny mezi rozjetými křídly pancéřované příčky a za jeho zády se ocelová stěna s rachotem zavřela.

Ilja se podíval na své rameno.

Zásah energetické zbraně ho sice nezranil nijak lehce, ale bezpochyby mu aspoň prozatím zachránil život. Samozřejmě bylo jen otázkou času, kdy bude konečně vyřízen.

Už ale neměl strach. Věděl, že tak jako tak zemře a tato jistota mu vrátila možnost uvažovat naprosto střízlivě.

Když už tedy má zemřít, musí mít jeho smrt nějaký smysl. Pokusí se ten okamžik oddálit natolik, aby Oxtorňanům umožnil proniknout do centrální koule.

Horečně uvažoval, kde asi v tuto chvíli je a kde se nalézá lineární pohon. Pokud by se tam opevnil, robot by musel rezignovat na čelní útok, aby nepoškodil nenahraditelný agregát. Nakonec došel k závěru, že Kalupovy kompenzační konvertory lineárního pohonu budou o něco níž:

K tomuto závěru dosel ve zlomku vteřiny a téměř současně už utíkal. Vrhł se do nefungujícího výtahu a v okamžiku, kdy pod

sebou zahlédl dno, zapnul pohon svého bojového obleku.

Dopadl tvrdě, protože agregát zapnul pozdě, ale nezranil se. Největší část nárazu absorboval ochranný štít.

Vibrační zbraní zničil pancéřovaný vchod do šachty a vzniklým otvorem proskočil do chodby. Na nejbližší křižovatce proběhl mezi dvěma bojovými roboty a ani se neohlédl.

Následující příčka se zavřela v okamžiku, kdy do ní vkročil. Křídla dveří jej odrazila zpátky do chodby a z postranní chodby vyšlehl energetický paprsek.

Na útěku před bojovými roboty Ilja skočil do výtahové Šachty a tentokrát stoupal. Jakmile vystoupil, padl na zem a odkulil se stranou. Hned za ním stoupal robot, ale proti lemurské vibrační zbraní neměl šanci.

Podplukovník se okamžitě vrátil do šachty a za pomoci vlastního pohonu se snášel dolů. Asi kilometr klesal nerušené, pak šachtou probleskly výstřely. Minuly ho jen proto, že ve stejném okamžiku uhnul k východu.

Ilja zničil robota, který stál zády k výtahové Šachtě, ale bleskově se otočil a chtěl zaútočit.

Ilja Malume, najednou oslněný a úplně vyčerpaný, zavřel na okamžik oči. Dunění za jeho zády ho vzpamatovalo. Se zadostiučiněním si uvědomil, že i OLD MANOVÁ bezpečnostní automatika má svoje slabiny. Zablokovala výstup ze šachty za jeho zády, tím ale uzavřela cestu i jeho pronásledovatelům. Znal programování bojových robotů a věděl, že nejsou schopni střílet proti překážce.

Opět zrychlil na maximální hodnotu. Nemohlo se mu stát nic horšího než zabít se nárazem, což byla pořád lepší smrt než v křížové palbě bojových robotů.

Ke svému překvapení stěnu prorazil a ocitl se v obrovské hale. Kolem něj se tyčily gigantické agregáty, za jejichž opláštěním to hučelo.

Ilja Malume už dál neutíkal. Otevřel dvířka určená pro údržbu a opravy a po čtyřech vlezl do horké a temné dutiny. Dvířka se

za ním s rachotem zavřela.

Perish Mokart s naprostým klidem pohyboval rukou, ve které držel zbraň. Účinkem vibrací se útočící roboti rozpadali v prach. V levé ruce držel těžkou impulzní zbraň a cokoliv se dostalo před ústí hlavně, bylo sežehnuto žhavými energetickými paprsky.

Střely ze zbraní robotů šly zatím mimo, ale i když nebylo možné Oxtorňana lokalizovat, dříve nebo později musel být zasažen.

Záložní důstojník USO se nedíval dozadu. Tam stál jeho otec a pokoušel se prorazit pancéřovanou přičku.

Už popáté nebo pošesté zaduněla exploze mikroatomové nálože. Bez vysoce účinného ochranného štítu lemurské bojové kombinézy by se i Oxtorňané žářem dávno vypařili. Přes přetížené štíty pronikalo stále víc horka.

Perish bezděčně vykřikl, když žhavá střepina pronikla ochranným štítem a narazila mu do levého stehna. Spojení mezi protézou a tělem s nepříjemným zaskřípěním povolilo. Bolest byla tak strašná, že Perish ztratil vědomí.

Když se vzpamatoval, zahlédl v žáru a dýmu obličej svého otce.

„Vstávej!“ namáhavě ze sebe vypravil Cronot. „Jak dlouho tě mám vléct?“

Vyskočil, ale dopadl na koleno. Levá protéza mu visela volně na mase a amputační jizva praskla. Noha držela jen díky těsné kombinéze.

Teprve teď mu došlo, že neslyší poplachovou sirénu. Otočil se k otci: „Řekl“ bych, že jsme ve vnějším okrsku centrální koule.“

Cronot se triumfálně usmál. „Uhodl jsi! Roboti nás už nepronásledují, to znamená, že jsme v bezpečí.“

Perish zavrtěl hlavou a ukázal na další pancéřovanou přičku: „Raduješ se předčasně, táti. Stojíme před vnitřním obranným systémem.“

Desítky tisíc let ležel mozek v živném roztoku o teplotě proudící živé krve, spojený se složitým systémem receptorů a senzorů drátů z terkonia o síle vlasu.

Ale v rozhodném okamžiku v momentě, na který toužebně čekal celou věčnost duch Roga Fanthera selhal pod náporém protichůdných a zlověstných zpráv.

Ve zkratové reakci nasadil dar Cestovatelů v čase proti těm, pro které byl určený.

A než mohl chybu napravit, strašlivý, naprosto bezcitný a nemilosrdný nepřítel pronikl do dvanácti základů a přemohl řídící mozky v těchto sekcích šlo o ostatky mužů, kteří společně s nadporučíkem Fantherem robota zkonstruovali a dohlíželi na jeho výrobu.

Proti vůli Roga Fanthera se dílo stalo danajským darem.

Duch bývalého důstojníka flotily byl dohnán k šílenství. Přemožení jeho dvanácti pomocníků se pro něj stalo noční můrou. Když do centrální koule pronikly bytosti podobné Halut'anům, vnímal to jen jako ve snu. Temnotou klesal stále hlouběji k bezvědomí a propasti věčné noci. Živný roztok byl navzdory tomu stále obnovován, zásobován kyslíkem a vším potřebným, co lidský mozek potřebuje k životu, a stejně tak byl zásobován informacemi.

I všeobecný poplach zastihl jen mozkové závity zastřené mozku.

Impulz byl ale tak silný, že dokázal něco neobvyklého. Strhl vědomí Roga Fanthera z okraje propasti a s náhlou, téměř mimosmyslovou jasností, pomohl bývalému nadporučíkovi pochopit situaci. ..

Nepřátelská monstra, podobná Halut'anům, v objektu nebyla. Místo nich přístroje zaregistrovaly dva tisíce těžkých bojových robotů, kteří byli přeprogramováni tak, aby škodili lidstvu.

Titó roboti bojovali proti třem pravým Pozemšťanům.

Mozek Roga Fanthera pochopil, že musí něco podniknout, aby své životní dílo zachoval pro lidstvo. Taky ovšem věděl, že

jsou vyčerpány poslední energetické rezervy a on že musí brzy přestoupit práh věčnosti.

Za těchto okolností Zbývalo jediné: aktivovat tajné a dosud neobjevené spojení, ničící veškeré cizí objekty.

Skrytý pozitronní mozek se zabzučením procítl k životu.

Dvě nálože explodovaly mezi vnitřní a vnější pancéřovanou stěnou. Vnější praskla jako vaječná skořápka, ale vnitřní vydržela.

„Molekulárně zhuštěný," řekl Perish o materiálu stěny. „Proti tomu by nestačila celá naše zásoba výbušnin. Můžeme se rovnou otočit a jít pryč."

„Otočit? To je všechno, co zbylo z tvé odhodlanosti?" žasl Cronot.

„Jen s odhodlaností se nedostaneš přes stěnu z molekulárně zhuštěné terkonitové oceli, táti. Muž musí vědět, kdy je konec." Cronot zaslechl pravidelný krok mnoha nohou. Otočil se a uviděl celou řadu robotů, kteří se ve vzdálenosti asi jednoho kilometru řadili k útoku.

„Ano, tohle je konec," řekl.

„Jsi připravený, tatí?"

„Jsem!" odpověděl Cronot Mokart tvrdě.

Oba padli k zemi. Oba shodili z ramen lineární granátometry a zasunuli do nábojových komor atomové střely.

„Táti, já..." vypravil ze sebe Perish, ale ať chtěl říci cokoli, zůstalo to nevyřčeno. Silná tlaková vlna mu zavřela ústa a oba Oxtorňané si museli zaclonit oslepené oči.

Když je opět otevřeli, všude bylo ticho.

Perish zvedl hlavu. Nechápatě zíral na rozžhavenou hromadu kovových zbytků.

„To je všechno, co zbylo z robotů?" zeptal se Cronot.

„Vypadá to tak," přikývl Perish. „Něco patrně spustilo sebezničující zapojení. Ale ani to nám neotevře přístup do centrální koule."

„To bych netvrdil s takovou jistotou," prohlásil Cronot a při

zvuku jeho hlasu se Perish prudce otočil.

Široce otevřenýma očima sledoval, jak se pancéřovaná příčka vnitřní stěny strašidelně pomalu a neslyšně rozjíždí.

„Neměli bychom zase zapnout antilokátory?“ navrhoval Cronot.

Perish zavrtěl hlavou. „Kdybychom je už předem nevypnuli, nebyli bychom identifikováni jako Pozemšťané. Strážci času se přepočítali. Já...”

Pak ucítil, že je zvedán energetickým polem a pomalu se vznášel k otevřené příčce. Vedle něj se stejným způsobem vznášel jeho otec.

Jakmile byli uvnitř, pancéřovaná křídla se opět zavřela. Pouta energetického pole je stále držela a oba netrpělivě čekali na otevření poslední příčky.

Místo toho byli najednou puštěni a tvrdě dopadli na zem. Do uší jim zazněly bzučivé zvuky a tikot.

„Co to je?“ zeptal se udiveně Cronot.

„Snímač mozkových impulsů a individuální tělesné struktury,“ odpověděl

nezvučně Perish. „Radovali jsme se předčasně.”

„Proč? Jen si nás identifikují.“ „Právě. Ale ne jako Pozemšťany. My nejsme lidé.”

„Testovací automatika k mozku ovládajícímu ničení cizích těles. Domnělí Pozemšťané otestováni. Podle tělesné struktury a způsobu vibrace se jedná o humanoidní inteligentní bytosti, avšak nikoliv o lidi. Konec!”

„Mozek NCT k testovací automatice. Výsledek testu vzat na vědomí. Atomová nálož připravena. Zničení za pět pozemských minut. Zadržet bytosti nepozemského původu. Konec!”

Vědomí Roga Fanthera pochopilo, jak osudné chyby se on a jeho kamarádi dopustili před padesáti tisíci lety. Tehdy v reálném čase existovali potomci pozemských kolonistů, kteří se

působením vnějších podmínek na osídlené planetě přizpůsobili jejímu klimatu a jejich těla i mozky se změnily. Podle hlášení nemohli být oba testovaní zajatci nikdo jiný než Oxtorňané.

A Oxtorňané byli lidé stejně jako Pozemšťané jen z tehdejší posádky korvety nikdo nepomyslel na to, že ze všech lidí vstoupí na palubu OLD MANA jako první právě Pozemšťané usazení na Oxtornu.

Mozkem Roga Fanthera zmítala bouře. Z posledních sil se pokusil ovlivnit mínění mozku NCT. Pak ale se jeho duch propadl do rudé mlhy. Krvácení zalilo nedotčený zbytek mozku a srazilo jej do temné propasti.

Cronot a Perish Mokartovi věděli, že jejich život je u konce. Bývalý specialista USO chápal, co se odehrálo v centrálním mozku. Zvláštní propojení zničilo bojové roboty, které Tro Khon přeprogramoval, a tedy nejednali ve smyslu těch, kdo je zhotovil. Nakonec byly otestovány jediné dvě živé bytosti a výsledek dopadl negativně. To logicky povede k sebezničení robota.

„Naše nasazení nebylo zbytečné," řekl Perish otci. „OLD MAN už nebude pro Zemi znamenat nebezpečí."

„Slabá útěcha, ale přece jen útěcha," usmál se rezignovaně Cronot. „Odebereme se na věčnost s největším ohňostrojem, jaký kdy Sluneční soustava zažila."

Perish zaslechl, jak se křídla příčky otvírají, a bez zájmu se otočil. Vzápětí přecvapením otevřel ústa.

„Iljo!"

Jeho výkřik zazněl jako vítězná fanfára. Věděl, co znamená přítomnost podplukovníka flotily na palubě OLD MANA. Mamě se to snažil vysvětlit otci, který už nevěřil spáse.

„Co se to tady děje?" volal Malume. „Roboti mě našli, už jsem se díval do ústí hlavní jejich zbraní a najednou se zastavili, usměřovači pole pohasla a já jsem volně prošel až sem!"

Perish chtěl odpovědět, ale hlas automatu jej předešel:

„Byl jste identifikován jako pravý Pozemšťan, pane. Oznamte

svoje jméno a vydejte rozkaz, co se má stát s dvěma bytostmi cizí inteligence."

„Ilja Má... Malume," vypravil ze sebe. „Podplukovník solární flotily. Co jsi to říkal o cizí inteligenci, robote?"

„Dvě inteligentní bytosti, které stojí vedle tebe, byly zajaty a podrobeny testu. Vzhledem k tomu, že jsem je v souladu se svým naprogramováním zařadil jako cizí tělesa ve smyslu NCT, vydal jsem rozkaz k totálnímu sebezničení. Přípravy byly zastaveny po obdržení výsledků vašeho testu. V případě, že si to budete přát, postarám se o okamžitou likvidaci cizích těles."

„Ty ses zbláznil!" řekl na to Malume. „To nejsou žádné cizí inteligence, ale Pozemšťané jako já!"

„Odpověď klasifikována jako nevhodná. V tělesné struktuře stejně jako v amplitudách mozkových vln konstatovány rozhodující rozdíly,"

Ilja Malume se konečně vzpamatoval

a začal chápat, co vedlo k tomuto závěru.

„Já vím," řekl. „Jedná se o Pozemšťany, narozené na Oxtornu, o lidi, přizpůsobené jinému prostředí. Jejich genotyp byl cíleně pozměněn, aby mohli přežít na planetě, kterou kolonizovali. Jsou to přátelé, rozumíš?"

„Logické zdůvodnění akceptováno," zazněl mechanický hlas.

„Prosím, vstupte do centrály. Je přenecháno na vašem uvážení, zda komplex pomocí červené páky přepojíte na manuální řízení. Mozek koordinátora bohužel před třemi minutami zemřel. Všechno podstatné se 'dozvíte ze zvukového záznamu. Ničení cizích těles bylo zrušeno. Opakuji: NCT propojení zrušeno."

Kovově znějící hlas umkl. O několik vteřin později se rozjela křídla vnitřní příčky. Před očima tří mužů se objevila jasně osvětlená hala. Váhavě vstoupili dovnitř. Jejich zraky letmo přelétly po přístrojových deskách a zastavily se na rudě svítící páčce, která nepřehlédnutelně čněla z vyvýšeného ovládacího pultu.

Ilja se zastavil.

Perish Mokart ho lehce postrčil.

„Jen jdi. Jsi povoláný k tomu, abys předal lidstvu malý dárek.“

Ilja Malume nasucho polkl, ale když do něj strčil i Cronot, rázně odpochovalkpu.

Pevnou rukou uchopil chladný, světélkující kov páky a rozhodným pohybem ji přestavil...

9.

Seděli v pohodlných křeslech a dívali se na obří obrazovku, ze které na ně shlížela mladá usměvavá tvář nadporučíka pozemské flotily.

Rog Fanther, někdejší první důstojník zásobní lodi DINOIII, pozdravil osoby, které se po jeho smrti měly stát jedinými pány největší mateřské lodi, která kdy existovala ve známém univerzu.

14. července 2404 odstartoval nadporučík Rog Fanther s lodí DINO III pomocí časového transmiteru Vario zkonstruovaného Mistry ostrovů a vrátil se do minulosti zhruba o dvaapadesát tisíc let nazpět. Jeho úkolem bylo předat pohřešovanému CRESTU III nové lineární motory, nutné k překlenutí vzdálenosti k transmiteru Andromeda.

Nikdo tehdy netušil, že CREST III díky husarskému kousku dobyla časovou stanici Mistrů ostrovů a dostala se o pět set let blíž k reálnému Času. Když se dobrovolníci ze zásobovací lodě flotily dostali do lemurské minulosti, vlajkovou loď Perryho Rhodana hledali marně. Protože ji nenašli, pokusilo se několik z nich v pomocné lodi dilatačním letem překonat časový rozdíl 53 423

let, zatímco ostatní zůstali na palubě lodi DINA III bez jakékoliv naděje, že se ještě někdy vrátí do reálného času.

Nadsvětelný pohon pomocné lodi vysadil a posádka musela nouzově přistát na planetě tak zvaných Chodců. Tito Chodci, inteligentní bytosti, podobné stonožkám o velikosti člověka, byli pomocným národem starých Lemurů. Jejich domovská

planeta byla v dobách tehdejší vyhlazovací války Halut'anů proti Prvnímu lidstvu šťastnou náhodou ušetřena.

Společně s Pozemšťany, kteří u nich nouzově přistáli, a se svou vlastní vysoce rozvinutou technikou, Chodci v průběhu Čtyřiceti tisíc let sestavili strašlivého obřího robota. Z Pozemšťanů zůstalo jen třináct mozků, které z kontejnerů, ve kterých byly udržovány, nekonečně dlouhou dobu řídily automatické továrny lemurské koloniální planety.

Nyní, 22. března 2436, zemřel poslední mozek, mozek Roga Fanthera, který pracoval jako koordinátor činnosti dvanácti sekcí, a OLD MAN byl předán lidem. Nepříznivé okolnosti způsobily, že se z daru stal nástroj sil, usilujících o zničení lidstva. Tri odhodlaní muži unikli záhubě až v posledním okamžiku.

Cronot a Perish Mokartovi a Ilja Malume sledovali záznam v hlubokém pohnutí. Dojal je fakt, že mozek Roga Fanthera zemřel v domnění, že kvůli pro
niknutí cizí inteligence bude OLD MAN zničen.

Pak naskočila obrazovka hyperkomu, a na ní se objevila široká, zářící tvář solárního maršála Bulla.

Muži okamžitě vyskočili a zasalutovali.

Bull mávl rukou. Před hodinou byl informován o převzetí OLD MANA a věděl o všem, co se stalo.

„Nedokážu vyslovit, jak moc jsem vám vděčnej, pánové. Co to říkám! Celý lidstvo je vám vděčný. Všechny jste nás zbavili hodně vošklivýho snu a předali nám dar, kterej nám pomůže k neporazitelnosti.“

„To bychom si přáli a v to doufáme, pane,“ odpověděl Perish Mokart. „Strážci Času ještě nejsou poraženi.“

Reginald Bull si odkašlal, a pak jeho tvář přelétl úsměv.

„To říkáte vy, plukovníku Mokarte. Já...“

„Major specialista, pane,“ opravil ho Oxtorňan.

„Budu vám vděčnej, když mi nebudete skákat do řeči!!“ zahřměl Bull. „Nejsem sice váš příměj nadřízenej, ale mohl

byste respektovat moje postavení."

„Promiňte, pane. Ale skutečně jsem jen specialista USO v hodnosti majora."

Bull se otočil. Jeho obličej zmizel z obrazovky, ale hlas bylo slyšet: „Řekněte mu to sám, admirále, mně ten chlap nevěří!"

Na obrazovce se náhle objevila tvář admirála USO M. Gačolkova, bývalého nadřízeného Perishe Mokarta.

„Dovoluji si vám gratulovat k povýšení, plukovníku Mokarte," řekl. „Jmenovací dekret ještě není vyhotoven, ale možná vám bude stačit moje slovo."

Perish polkl, a pak ze sebe vypravil: „Jistě, pane!"

Gačolkov se usmál.

„Ostatně vám i vašim přátelům děkuji z celého srdce. Prosím, buďte tak laskavý a neodmítejte moje pozvání k malé oslavě. Se stejnou prosbou se obracím na pana Cronota Mokarta a plukovníka Maluma."

„Podplukovníka, pane!" opravil ho Ilja.

„S vaší jmenovací listinou je to stejné jako u plukovníka Mokarta/" odpověděl admirál. „Děkuji za důvěru. Nashledanou!"

Obrazovka pohasla.

Cronot Mokart si vzdychl. „Ta dnešní mládež! Za našich časů ještě panovala úcta k velikánům lidstva. . ."

V centrále hypermoderního bitevního křižníku se shromáždila elita Solárního impéria. Vedle solárního maršála Bulla, solárního maršála Juliana Tif flora a admirála Gačolkova stáli plukovník Don Redhorse, několik admirálů domovské flotily a doktor Ábel Waringer, zeť Velkého administrátora. Perry Rhodan přítomen nebyl, což přimělo oba Oxtorňany, aby si vyměnili chápavé pohledy. Už před čtyřmi týdny se dověděli, že Velký administrátor zmizel a byl nahrazen dvojníkem. Považovali za zvlášť ohleduplné, že je nenutili, aby si potřásali rukama s falešným Rhodanem.

Po přivítání si Reginald Bull vzal tři muže stranou.

„Poslali jsme k OLD MANOVÍ dvacet tisíc specialistů domovský flotily. Myslíte, že to bude stačit?"

„V žádném případě, pane," odpověděl Perish. „Ti mohou obsadit jen vlastní nosnou kupoli, ale jen přechodně. Pro těch zhruba patnáct tisíc ultrabojových lodí budete taky muset zajistit mužstvo."

„Stačilo by nouzově sto mužů na jednu loď?"

„Sto...? To je dohromady jeden a půl milionu. Hm. Je to jen kapka na rozpáleném kameni. Lodě budou nanejvýš schopné letu, ale silné bojové jednotky nezískáte."

„Já vím, plukovníku," vzdychl si Bull. „Ale co mám dělat? Nikdo už nepočítal s tím, že OLD MANA získáme. Mimochodem to byl šílený nápad jít na to monstrum ve třech!"

„Výsledek není o nic méně šílený, pane."

Bull se rozesmál.

„Vy jste blázen! A ti dva taky! Kdyby

tu byl Perry..." Najednou se odmlčel a honem dodal: „Kdyby nemusel odcestovat, řekl by totéž."

Perish i jeho otec mlčeli, i když Bullyho přeréknutí potvrdilo jejich domněnky.

Společně přistoupili k panoramatické obrazovce a sledovali neskutečný obraz, který nabízel gigantický OLD MAN spolu s narudle svítícím Neptunem v pozadí. Na temném pozadí kosmického prostoru se objevovaly svítící body. Blížily se k obřímu robotu a vykládaly posádku. OLD MAN se stal létající velkoprostorovou stanicí lidstva. Dvojník Perryho Rhodana bude v proklamaci k lidstvu jistě hovořit o velkém vítězství. Mužstvo obřího robota bude dnem i nocí cvičit, aby se naučilo ovládat dar z minulých dob dokud ještě trvá klid před bouří, před útokem Strážců Času.

Zajatci na Tritonu byli pochopitelně osvobozeni.

„Co vám mohu nabídnout, pánové?" zeptal se Bull. „Whisky, nebo radši bublinky?"

Perish se probрал ze zamyšlení. „Skleničku irské whisky, jestli

mohu prosit. A pak postel. Jsem utahaný jako kůň, když mi prominete ten výraz, pane."

H. G. Ewers

TŘI PROTI OLD MANU

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 335, ISSN 121279900

Z německého originálu Drei gegen OLD MAN, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložila Anna Štorkánová. Vydal jako svou čtyřtisící stou dvacátou sedmou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2001. IČO 60 19 82 57. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vyíiskla Česká typografie, a. s., Dolnoměcholupská 999, Praha 1 O, Hostivař. Vydání první. Tematická skupina 13/34.